

AVE MARIA

"AVE MARIA"

If undelivered return to:
"AVE MARIA"
P. O. Box 443,
Lemont, Illinois.

"AVE MARIA"

Izhaja vsaki mesec. — Issued every month by
THE FRANCISCAN FATHERS
P. O. Box 443, Lemont, Illinois.

Naslov uredništva in
upravnništva:
P. O. Box 443,
Lemont, Illinois.
Tel.: Lemont 100-J-2

In the interest of the Order of St. Francis

Naročnina \$3.00 na leto.

Subscription Price \$3.00 per annum.

Entered as second-class matter August 20, 1925, at the post office at Lemont, Ill., under the Act of March 3, 1879. Acceptance for mailing at the special rate of postage provided for in Section 1103. Act of October 3, 1917, authorized on August 29, 1925.

VSEBINA DVANAJSTE ŠTEVILKE.

Pozdravljena sveta noč (p. Evstahij).....	369	Spomini iz lepih dni (K.)	378
V čast Marije in proslavo lista "Ave Maria" (usm. br. Eberhard)	370	Nejgov klic (Sal. br. Martin Berlec)	380
Sвета noč (p. Evstahij)	371	Imelda (p. Krizostom)	382
Zgodba o liliji (Ksaver Meško)	372	Častna straža (Rev. Plaznik)	384
Stara legenda (Ksaver Meško)	373	Razlaga sv. maše (Rev. J. Pollak)	385
Čudodelni praški Jezušček (Sr. Sabina)	374	O materini roki, ki prav strahuje (Dr. M. Opeka)	387
O apostolstvu sv. Cirila in Metoda (p. Salezij) ..	376	Frančiškova dolina (p. Krizostom)	390
Pojdimo do Betlehema (Rev. Janez Pucelj)....	377	Kako se je Kristus prikazal br. Giovanniju dell'Averna	394
Zanje ni bilo prostora v hiši (Rev. Jan. Pucelj) 377		"In mali otročiček jih je vodil"	396
		Glasovi od Marije Pomagaj	398

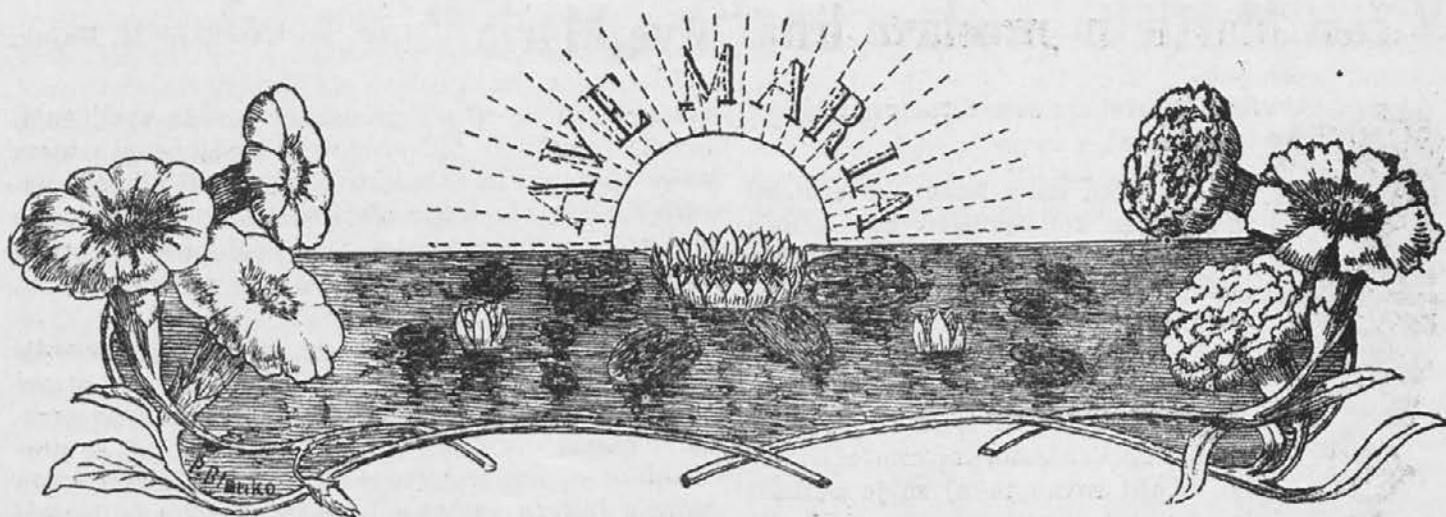
Kupite si takoj

KOLEDAR AVE MARIA

za leto 1927,

ki je že izšel. - Imamo ga le omejeno število.

Cena 50c. -- V Evropo 75c.

Naročnina za celo leto za Ameriko \$3.00. Za Evropo \$3.50. Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.50.

Pozdravljena sveta noč.

P. Evstahij:

BLAŽENI spomin Gospodovega rojstva, ljubeznjiva sveta noč . . . Leto za letom prihajaš, s tiho srečo srca napajaš . . . Ali vse duše, vsa srca? . . .

Vse, ki so dobre volje.

Blagor tistim, ki jim v duši sije vera, ki jih dviga upanje, ki jim vlada ljubezen, zakaj oni vedo, kaj je sveti večer, oni čutijo tvojo skrivnostno moč, miljena sveta noč.

Spet si prišla, prišla ljubeče na mrzlo zemljo. Strašen mraz človeške nehvaležnosti ni zadržal božjega Zveličarja, da ne bi stopil v dolino trpljenja in ponižanja. — Prišel je k nam, postal nam enak, da bi se mi dvignili k njemu, da bi mi postali njegovega bogastva deležni.

Beseda je meso postala. Beseda večnega Očeta, neskončno živa Modrost, Ogledalo jasne, brezmejne popolnosti božjega bistva, ki biva od vekov . . .

Brezmadežno deviška Mati in deviški zaročenec sv. Jožef vesta, kaj se skriva v tem drobnem, ljubkem Detetu, brezmejno morje svetosti in milosti, neskončno bogastvo popolne blaženosti in sreče. Angeli božji vedo, kdo je tisti, ki se nežno smehlja v jaslicah in ako joka, ni zanje nič čudovit prizor: ginjeni molijo največjo visokost in največjo ponižnost obenem. Angeli pevajo: Mir in blaženstvo bodi vsem ponižnim, vsem, ki ste dobre volje . . .

Pozdravljena bodi, ljubezniva sveta noč, polna milosti in blagoslova.

O, da bi vsi ljudje postali deležni tvoje blagodejne moči . . .

Bedni zemljani, kdaj boste ponižni, kdaj boste dobre volje, kdaj boste kakor otroci? . . .

Božji Sin je ljubko Dete, Zveličar je postal otrok . . .

Pozdravljeno Dete božje, pozdravljena deviška Mati, pozdravljen sv. Jožef, ljubeznjiva trojica na zemlji . . .

Pozdravljena sveta noč, pozdravljena vera, upanje in ljubezen . . .

V čast Marije in proslavo lista "Ave Maria." Usm. br. Eberhard M. Bajuk.

SEM čitateljem tega lista prijateljske pozdrave!

Že pred enim letom, ko sem bil nastavljen kot usmiljeni brat v naši bolnišnici v Nazaretu (Palestini), sem se odločil na prošnjo svojega brata Markota Bajuka, Greenville, Pa., poslati ta dopis iz daljnega Nazareta v prelepi list "Ave Maria." Saj si ravno Nazaret in pa vzvišeni naslov tega lista stojita v najožji zvezi. Kajti ravno tukaj se je zaslíšal po angelu prvi pozdrav Mariji "Ave," katerega odmev se je raznesel

po vsem širnem svetu in sedaj doni v neštetih zvokih po hribih in dolinah v čast in slavo Device.

Pesniki ji izumljajo vedno nove pesmi, katere se navdušeno pojo ne samo v cerkvah, temveč tudi doma in na prostem. Povsod odmeva njih slavni spev "Ave Maria" in vsem, ki jih slišijo, se tope srca od radosti in veselja v ljubezni do Marije. Posebno pa je ta pozdrav med na jeziku in radost za srce vsem njenim častivcem. "Ave Maria" jim je vedno na jeziku, vedno pred očmi; s tem pozdravom začnejo in končajo vsako svoje opravilo; s tem pozdravom se vležejo k počitku in ko vstanejo, jim je prva beseda zopet "Ave Marija!" Marijin duh prevzema njih srca, vse njih dejanje in nehanje se suče v ljubezni do Marije in za Marijo. Milijoni dobrih kristijanov ga ponavljajo dan za dnem v neštetih rožnih vencih, pozdravljajoč svojo Kraljico in Mater; saj ravno ta pozdrav, kakor je sama rekla sv. Mehtildi, ji je med vsemi drugimi najdnažji.

Pa ne samo v vojskujoči se cerkvi, temveč tudi v trpeči in zmagujoči, je vedno ta pozdrav na prvem mestu. Duše v vicah ji kličejo "Ave Maria" in nebeške trume angelov in svetnikov ji pojo njen "Ave." O, prevzvišeni "Ave," ki se je začel na zemlji in se bo nadaljeval na veke v nebesih!

Kdo bi se tedaj ne čutil srečnega, s tako vzvišenim naslovom pozdravljati tisto sv. bitje, kateremu pripada v prvi vrsti za Bogom vsa naša ljubezen? Kdo bi ne bil ponosen, da je otrok te nebeške Matere, Kraljice nebes in zemlje, katere oko polno milobe zre na nas, katere srce bije polno ljubezni za našo večno srečo in čuti z nami vred vso našo bol? Kdo izmed nas bi tedaj ne ljubil Marije in ji velikodušno ne povračeval ljubezni z ljubeznijo? Da, naša srca morajo biti prešinjena v tem ognju ljubezni, da v njem živimo, umrjemo in tudi po smrti v njem gorimo na veke!

Marija je naš ponos, naša dika! Po Mariji nam prihajajo vse milosti, v njenih rokah počiva naša

večna sreča in od nje je odvisno naše zveličanje. Marija torej mora biti predmet naše ljubezni v vsem našem dejanju in nehanju, Marija bodi dihanje našega življenja! Kdor Marijo ljubi v življenju, jo bo ljubil brezdvomno tudi v nebesih, kdor pa Marije ne ljubi, ne ljubi tudi Jezusa, kjer pa ljubezni ni, tam je — pekel.

Kako srečni smo torej, da se smemo imenovati in smo v polnem pomenu besede: častivci in otroci Marijini! To je sreča, ki presega vsako drugo srečo, bogastvo čez vsa bogastva! Marijin biti se pravi toliko — kot že posedovati nebesa, katera so in morajo biti za vsakega izmed nas edini in končni cilj našega zemeljskega potovanja. Ako smo Marijini, jih bomo prav gotovo tudi dosegli. Marijini pa bodemo le potem, če jo bomo posnemali v njenih vzvišenih čednostih in to brez izgovora glede okoliščin stanu, v katerem človek živi, kajti Marija je vsem stanovom od otroške do starostne dobe zgled pravega bogoljubnega življenja. Vsa svoja opravila celega dneva je opravljala kot dekla Gospodova, iz ljubezni do Boga. Ljubila je dnevni red in kar je imelo biti danes storjeno, ni odlagala na jutri, in kar je imelo priti jutri na vrsto, ni začela že danes, razen v slučaju, če bi ne bilo naslednji dan storiti mogoče. Njene roke so bile vedno pri delu, duh in srce pa pri Bogu. Ljubila je samoto in premišljevanje sv. reči in ni šla v družbo ljudi, razen če je to zahtevala korist ali pa blagor bližnjega, za katerega je imela vedno lepo besedo in dejanjsko pomoč. In čeravno je bila že od vekomaj določena in izbrana za mater Sinu božjemu, vendar se ni brez lastnega truda in sodelovanja z božjo milostjo povzpela do najvišje popolnosti in svetosti, vredna postati mati Boga, Kraljica nebes in zemlje ter v našo največjo tolažbo tudi naša mati in za Bogom naše vse. Če že vsaka dobra zemeljska mati želi svojim otrokom samo dobro, koliko bolj pa še Marija, naša nebeška Mati, skrbi za svoje otroke ter vse brez izjeme hoče videti zveličane in vsem le dobro želi. Ako je ona že tu na zemlji čutila z vsakim trpečim njegovo bol, koliko bolj pa še pozna sedaj v nebesih naše težave ter nam je pripravljena pomagati, kakor hitro jo pomoči prosimo.

Dragi čitatelji tega lista! Častite torej, častite prav po otroško to nebeško Gospo! Saj ravno ta list Vas bode tudi zanaprej bodril in izpodbujal v češčenju Marijinem v večni blagor Vašim neumrjočim dušam. Kdor se hudega varuje, zraven pa Marijo časti in ljubi, ta je v zaupanju na božje usmiljenje tako gotov svojega zveličanja, kakor da bi bil že v nebesih.

Veliki častivec Marijin je brezdvomno tudi č. g. ustanovnik tega lista, sicer bi mu ne bil dal tako

vzvišenega naslova. Njegov duh prešinja vse njegove sotrudnike in sodelovavce pri tako častnem opravilu v razširjanju kraljestva Marijinega in v zatiranju kraljestva satanovega. To je edini namen tega blagega lista.

Dragi naročniki! **Ostanite mu ne samo zvesti tudi v bodoče, temveč podpirajte ga tudi z dopisi v ljubezni do presv. Device in sodelujte po svoji moči in zmožnosti v njegov večji napredek in obstanek. Brez tega lista ne sme biti noben ameriški Slovenec! Pa ne le to, ampak naročite ga tudi za Vaše drage domače v starem kraju, kateri bodo željno segli po njem in ga z veseljem čitali, kakor sem ga tudi jaz že večkrat na Radovici v Belokrajini. Čim več naročnikov, tem več bo častivcev v mogočni armadi pod zastavo Marijino, kateri z vso navdušenostjo stopajo za svojo vodnico, svesti si svoje zmage nad vsemi sovražniki. Marija jih varno pripelje v zaželjeno pristanišče — v srečno večnost.**

Časi, v katerih živimo, so zelo hudi; zatorej ostanimo zvesti v službi Marijini, le potem nam bo možno v dobrem stanovitnim ostati do konca. **Slabi in brezbožni listi, kateri so korenina vsega hudega, preplavljajo skoro celi svet in po njih se širi nevera, brezbožnost in hudobija vseh vrst. Hudobni duh si je zaprisegel škodovati vsemu stvarstvu, si podjarmiti in v svojo oblast spraviti vse narode. Toda kar njemu v vsi zlobnosti in škodoželjnosti primanjkuje, to nadomestijo z manjšim trudom brezbožni listi, kateri v večno pogubo njih izdajatelj in bravcev delujejo v razširjanje kraljestva satanovega in na tak način podijo milijone duš v večni ogenj.**

Iz slabih časopisov se pa zlasti srka strup sebičnosti in sovraštva, katero obvladuje brez izjeme vse narode, je krivo gorja, pod katerega težo stoka in zdihuje celi svet. Da, sebičnost in nenasitljivo hre-

penenje po bogastvu, po uživanju, po sreči (katere pa svet ne pozna), so korenine vsega hudega. Ljudje vse svoje zaupanje stavijo le v same sebe, na svojo znanost in modrost, pri tem pa popolnoma pozabijo na Boga, delivca vsega dobrega ter ne pomnijo besed Zveličarjevih: "Iščite najpoprej kraljestva božjega in njegove pravice in vse drugo vam bo navrženo." Kaj pomenijo te besede Jezusove drugega, kakor **bolj skrbeti za dušo**, izpolnjevati natančno božje in cerkvene zapovedi, svoje stanovske dolžnosti, ljubiti Boga čez vse in svojega bližnjega kakor sami sebe. Da, zares, ako bi ljudstvo tako delalo, potem ne bi poznali nobenega gorja, ubožstva in trpljenja bi bilo konec ter bi imeli predpodobo nebes že tu na zemlji.

Kdor torej tako daleč pride, da v slabih, nenravnih in protiverskih časopisih išče modrosti in bistrosti svojemu umu, **bo izgubil v tem svojo vero**, katero še ima, kdor pa vere nima, je sposoben za vse hudo, kar se le misliti more.

Torej, da se Vam kaj enakega ne prigodi, dragi čitatelji lista "Ave Maria!" **Proč z vsakim slabim listom, iz katerega bi pili strup večne smrti, in oklenite se z vso ljubeznijo nabožnega lista "Ave Maria,"** v katerem boste našli mnogo podučnega v korist svojim neumrjočim dušam. Ako boste ohranili zvestobo temu listu, pokažete s tem, da ste in hočete ostati častivci, da, otroci te nebeške Matere do zadnjega zdihljaja Vašega življenja. Srečno bode Vaše življenje, še bolj srečna Vaša smrt in najbolj srečna pa Vaša večnost, kjer boste za v življenju ji izkazano ljubezen kot njeni otroci, bogato poplačani in se veselili v njeni slavi v družbi angelov in svetnikov na veke, kar vsakemu izmed Vas in samemu sebi iz vsega srca želim.

Št. Vid ob Glini, 27. septembra 1926.

Sveta noč . . .

Rev. Evstahij, O.F.M.:

Sveta noč, božična noč
poje slavo, čast Bogu.
Duša čuti rajsko moč:
"Prišel k nam je Kralj miru!"

Angeli prepevajo:
"Tebi, Dete, naš pozdrav!"
Zvezde mило sevajo,
Zvon se čuje iz daljav . . .

Počastimo Jezuščka
v jaslicah ležečega!
V jaslice sprejmimo ga
srca hrepenečega!

Zgodba o liliji.

Ksaver Meško:

IVEL je v davnih dneh vitez.

Bil je vrl junak, a tako silno trde glave, da si pray ničesar ni mogel zapomniti. Pač je bil vrl in neustrašen jezdec kakor le malokak sovrstnik po letih in po časti. Najbolj divjega konja je zasedel brez strahu. Tudi meč je znal sukati, da mu daleč naokoli ni bil noben vitez kos. Bal se ni nobenega sovražnika, nobenega klativiteza in pocestnega roparja, nobene divje živali, niti medvedov ne, ki so v tistih časih še živeli v naših krajih, zaraslih na gosto in vsevprek s temnimi stoletnimi gozdovi.

Vrl vitez je bil, neustrašen in drzen; a eno mu je delalo neizrekljive težave: učenje. Ničesar si ni mogel zapomniti, še vsakdanjih molitvic ne, ne očenaša, ne angelskega pozdravljenja. Tega si je zapomnil le prvi dve besedici: "Ave, Maria — Zdrava, Marija."

A teh besedic si ni vtisnil le v spomin, globoko v srce si ju je vpisal in vtisnil. Z vsem dobrim, pobožnim svojim srcem je ljubil Marijo, kraljico in zaščitnico vitezov. Kamorkoli je šel, koderkoli je jezdil, vedno in povsod je mislil na Marijo, venomer jo je častil in pozdravljal, bodisi v mislih, bodisi z besedami: "Ave, Maria!"

Zelo težko mu je bilo večkrat pri srcu. Lotevala se ga je nemirna skrb, kaj bo na drugem svetu z njim, ker nič moliti ne zna.

V takih hipih se je zatekel v grajsko kapelico. Pokleknil je pred oltar, na katerem je kraljevala dragocena podoba nebeške Kraljice; poln ponižnosti in poln zaupanja ji je govoril: "Glej, presveta Mati božja in predobra moja mati, tako z vsem srcem te

ljubim, ker si nam rodila preljubega Jezuščka. Skrbi pa me to in me teži, ker ne znam k tebi tako moliti, kakor molijo drugi. Toliko lepih molitvic tebi na čast znajo, a jaz si jih ne morem zapomniti. Sama veš to. Veš pa tudi, da te iz srca ljubim. Prosim te, mogočna gospa, vzemi za dobro to mojo ljubezen in poslušni milostno vsaj ta kratki pozdrav, ki sem se ga z božjo in tvojo pomočjo vendarle naučil: Ave, Maria . . ."

Z milim, preblagim pogledom je zrla Devica z zlatega oltarja nanj. Bilo mu je, kakor da mu prijazno pokimava z belim, deviškim obrazom.

Potolažen je vstal. In kamor je jezdil, koder je hodil, povsod se je oziral odslej potolažen v nebo, povsod je mislil z gorečo ljubeznijo na nebeško Kraljico in jo je pozdravljal pobožno, otroško vdano: "Ave, Maria!"

Prigodilo se je pa nekoč, da je napadel grad, kjer je živel ta vitez trde glave pri svojem oženjem bratu, sosedni vitez, ropar in razbojnik, z veliko četo svojih divjih vojščakov. Hrabro so se branili prebivavci gradu; zlasti je kosil med napadavci s svojim mečem vitez trde glave, prav kakor kosi v ranem jutru na rosnem travniku krepak in zdrav kmetški fant. In v divjem bojnem metžu je venomer pozdravljal priprošnico in pomočnico poštenih vitezov: "Ave, Maria . . . Ave, Maria . . ." Kakor mogočen bojni klic se je glasila glasna, pobožna njegova molitev.

Že se je zasekal kakor ostra, neusmiljeno prodirajoča zagozda v sredino sovražnikov, kar ti z vso silo, vsi besni pritisnejo nanj. Sam vitez-ropar se zažene z divjim srdom na težko stiskanega, že upehanega junaka in mu zada z mečem smrtno rano v vrat.

Oblit s toplo rdečo krvjo vitez omahne, pogleda še enkrat ka-

kor za pozdrav v nebo, pozdravi še enkrat vdano in ljubeče nebeško gospo: "Ave, Maria!" — pa izdihne pobožno dušo.

Smrti gospodarjevega brata, od vseh spoštovanega in ljubljene viteza, na novo izpodbode in razvname grajske bojvne. S podvojeno silo in srditostjo planejo na sovražnike. Po divjem boju moža z možem jih zapode v beg.

Mrtvega viteza pa pokopljejo na grajskem pokopališču, tik ob kapelici Matere božje.

A čujte, čudo nezaslišano!

Gre nekega dne na pokopališče mala grajska hčerka, angel nedolžnosti. Kar zagleda na stričkovem grobu čudokrasno lilijo, kakršne do tedaj še ni videla nikoli na pokopališču. Nežno prime z drobno roko belo cvetko in nagne k njej zlatolaso glavico. Kar se zavzame še bolj. Zakaj glej, na vsakem lističu zagleda drobne, z blestečimi zlatimi črkami vpisane besede.

Hiti po mamico. Grajska gospa pride in se istotako čudi nenavadni krasoti lilij. Še bolj ostrmi, ko čita na lističih cvetov z zlatimi črkami vpisane besede: "Ave, Maria . . . Ave, Maria!" Na slednjem lističu isti nebeški pozdrav.

Zbero se vsi grajski. In vsi be-ro zavzeti: "Ave, Maria . . . Ave, Maria . . ."

Glas o čudu se naglo razširi po deželi. Od blizu in od daleč prihajajo ljudje, strme ogledujejo zlata slova: "Ave, Maria . . . Ave, Maria . . ."

Takšen čudež je storil Bog, da bi ljudje spoznali in vedeli kako drag je bil njemu in preblaženi Devici vitezov pozdrav: "Ave, Maria . . . Zdrava, Marija!"

Leto za letom je vzbrstela od tedaj iz groba, naravnost iz srca vitezovega, čudokrasna cvetka; leto za letom je oznanjala ljudem vitezovo ljubezen do nebeške

Kraljice. Vedno na novo je pozdravljalo srce vitezovo iz globokega temnega groba nebes in

zemlje mogočno gospo, kakor jo je slavila vitezova duša v svetih višavah nebeških, kjer je molila

in moli vse dni in vse veke neprestano:

"Ave, Maria... Ave, Maria..."

Stara legenda.

Ksaver Meško:

RESNIČNO, kar stoje betlehemske poljane in se boči nad njimi nebo božje, še niso videle take radosti kakor v tisti čudežni noči.

Komaj so izginili angeli v višavi in so potihnili njih spevi, ki so lili v srca preprostih pastirjev, kakor bi padala v srca najsladkejša sreča, so hoteli vsi hiteti gori na višavo, da bi videli tam čudo, naznanjeno jim po poslanikih nebeških. Komaj, komaj so pregovorili dvoje bolehnih, nadušljivih starcev, naj ostaneta pri živini. In mali Efrem je moral ostati pri njima. Ostati je moral, ker je bil slep in bi druge le zadrževal pri jadrni, hrepeneči hoji.

Že je prihajala iz puščave, kjer je spala čez noč, jutranja zora, ko so se pastirji vrnili. Vrnili so se vsi radostni in srečni, tako polni tistega čudežnega, kar so videli gori ob Betlehemu, da niso mogli govoriti o ničemer drugem kot o malem detetu, ki so ga videli gori v hlevu. Najbolj blagoslovljeni, najbolj srečni pa so se vrnili s tega pohoda otroci. Slep Efrem je poslušal njih srečo, ki je zvenela iz vsake besede, iz vsake kretnje, iz slednjega diha — kako čudežno je sijala iz bleste-

čih se oči, ni mogel videti. Poslušal je in poslušal, večje in večje hrepenenje se mu je budilo v srcu, da bi tudi videl to čudežno dete.

Pa je potegnil prijatelja, malega Benjamina v stran od drugih in ga je prosil: "Benjamin, bratec, povedi me gori k temu prelepemu detetu." — "Saj ga ne moreš videti," se je branil Benjamin. — "A vendar, povedi me, prosim te." — "Ne vem, če bi bilo v redu." — "Za pisano piščalko, ki mi jo je dal stari Simon, si me prosil zadnjič. To ti dam, če me povedeš," je silil mali Efrem, ves vznemirjen, da prijatelja morda vendar ne bo mogel omeščati in pregovoriti. — "Pa bodi!" se je po kratkem premisleku odločil Benjamin. — "Dober si, Benjamin," se je vzradostil Efrem. — "Zdaj res vem, da si mi prijatelj in brat. Brat hočem ostati tudi jaz tebi vse življenje." — "Pa pojdiva!" — "Čaj, Benjamin. Kaj misliš, ne bi li kazalo, da vzameva moje malo jagnje s seboj in ga poneseva detetu v hlevcu? Da so tako ubogi, ste pravili." — Benjamin je tlesknil z malimi rokami. "Da, poneseva mu! Takoj ga vjamem. Ti ga neseš, jaz pa te bom vodil."

Jagnje sta kmalu dobila in sta šla.

Pač je držal Benjamin še manjšega slepega Efrema za roko, a Efrem je stopal vedno nagleje nego Benjamin, skoro vedno korak pred Benjaminom, tako veliko je bilo njegovo hrepenenje. Kakor bi videl pot pred seboj in bi se oklepal roke prijateljeve le iz dobrote, je stopal brzo in sigurno.

Da sama nista vedela kdaj, sta prispela v hlev.

"Tukaj, Efrem, pred jaslicami sva, poklekni!" je šepetaje opominjal Benjamin.

Oba sta pokleknila.

"Tukaj, Efrem, poljubi detetu roko; naproti ti jo moli."

Efrem je pobožno poljubil.

"Tukaj, prelepo detece, sem ti prinesel svoje jagnje. Skoro tako rad sem ga imel kakor mamico. A ga rad dam tebi."

"Ko bi ga ti videl, Efrem, kako se smehlja," je šepetaje govoril Benjamin. "Še nikoli nisem videl takega smehljaja. A kaj, ko ne vidiš, siromak!"

"Saj vidim!" je kriknil Efrem in je na glas zajokal. Toliko radosti in sreče je bilo v njegovem vzkliku in v njegovem joku, da je, ko se je zbudil iz prvega začudenja, zajokal z njim še Benjamin...

Z nebeškim smehljajem ju je blagoslovljal iz jaslic Jezušček...

Čudodelni Praški Jezušček.

Piše č. S. Sabina O.S.F.

Sheboygan, Wis.

(Konec.)

IV.

UDODELNI

Jezuščekov kip je spet dobil svoj prostor v karmeličanski cerkvi, kjer ga je množica po-

božnih meščanov obiskovala in častila dan za dnem. K razširjenju tega češčenja je posebno veliko pripomoglo naglo in čudovito ozdravljenje plemenite gospe Elizabete, soproge dvornega upravitelja na cesarskem dvoru, barona Kolovrata. Zapadla je bila hudi, po mnenju zdravnikov, neozdravljivi bolezni. Prišla je na rob groba. Ni mogla več govoriti in vid je že izgubila.

Glęboko potrti soprog se v otroški preprostosti in zaupanju obrne do Deteta Jezusa v karmeličanski cerkvi. Istočasno prosi p. Cirila, naj prinese Jezuščekov kip njegovi bolni soprogi. Oskrbnik Jezuščekov rad usliši to prošnjo. Ko je stopil v bolniško sobo, se je žena skoraj že borila s smrtjo. Tiho, molče je ležala na postelji. Pater Ciril je ni hotel motiti. Položi kip na odejo. V tem se bolnici vlijejo solze po licih. Prime kip v roke, ga pritisne k sebi in goreče poljubljuje. Vrne se ji vid; začne govoriti. Glasno izreče obljubo: ako jo Jezušček reši iz te nevarnosti in ji podeli ljubo

zdravje, mu hoče biti za to hvaležna celo življenje.

Komaj je prišla ta obljuba čez njene ustnice, se počuti mnogo bolje. Prosi p. Cirila, naj ji pusti kip za nekaj časa. Tudi to prošnjo ji pater rad usliši in se vesel in poln zaupanja vrne v samostan.

Njegovo zaupanje tudi to pot ni bilo osramočeno. Že čez nekaj dni ga obišče baronica popolnoma zdrava. Iz hvaležnosti da malemu Kralju Jezuščku napraviti dragoceno krono, njen soprog pa veliko ustanov za svete maše. — Gojila je le še eno željo, namreč, da bi smela obdržati kip, dokler krona ne bi bila dogotovljena. Pater Ciril ni oporekal, a Jezušček je imel drugačne namene, kar dokazuje od mnogih prič potrjen dogodek.

Popolnoma ozdravljena baronica je 11. avgusta 1636 namerjala s svojim sprogom zapustiti Prago in potovati na svojo pristavo na deželi. Vse je bilo pripravljeno za odhod. Konji vpreženi, gospa s sprogom je že vstopila v kočijo. Kočijaž potegne za vajeti, požene konje, a ti se ne premaknejo z mesta. Voznik skoči z voza, preiskuje kolesa, a bilo je vse v redu. Začne gladiti konje, jim prigovarjati; a vse za- stonj. Ko vse ne pomaga nič, se začne jeziti, kleti in pretepati ubogo žival. Konji se tresejo, penijo; neka nevidna moč jih drži na mestu. Osupnjena in nič do-

brega sluteča baron in soproga končno stopita iz kočije in gresta nazaj v stanovanje. Komaj vstopita v sobo, pravi pobožna gospa, kažoča na kip: "Kaj, ali naj bo to vzrok temu dogodku, da sem Jezuščka pustila samega tukaj?"

Hitro pošlje po p. Cirila in ga prosi, naj odnese kip, ker misli več tednov izostati. Gotovo bo krona dovršena, preden se ona vrne.

Gredo vsi skupaj po stopnicah in baronica stopi znova v voz. Pater Ciril se poslovil od verne baronove družine. Komaj redovnik s kipom v roki prestopi prag, konji zarezgetajo, potegnejo in odgalopirajo urno naprej po cesti.

Baron in njegova soproga sta zavoljo tega sklepala, da Jezušček ni hotel ostati zaprt med štiri stenami privatnega stanovanja, ampak hoče biti izpostavljen v javno češčenje v cerkvi, da se uresniči besede:

"Pridite k meni vsi, ki ste žalostni in obteženi, jaz vas bom okrepčal!"

Da sta imela prav, kažejo poznejši dogodki.

Na baronovi pristavi se je tekom teh tednov vedno zbiralo mnogo sorodnikov in plemenitšev iz cele Češke. Vsakemu sta pripovedovala čudoviti dogodek. Tako so v kratkem času skoraj vsi višji krogi Češke začeli častiti Praškega Jezuščka. Celó cesar Ferdinand III. ni zaostal. Radi raznih darov z ozirom na omenje-

ni dogodek so se karmeličani kljub draginji odločili sezidati posebno kapelico v svoji cerkvi in postaviti v njo čudodelni kip.

Že 14. januarja 1644, ko se je obhajal praznik presvetega imena Jezusovega, je bila kapela slovesno blagoslovljena. Ta dan je bil tudi čudodelni kip Jezuščekov prenešen. Od tega časa je ostal praznik presvetega Imena Jezusovega kot glavni praznik ali god Praškega Jezuščka.

V.

Od 14. januarja 1644 se začela nova doba v zgodovini Praškega Jezuščka: doba usmiljenja, milosti in blagoslova, ki se je razlival v obilni meri na vse one, ki so te nadnaravne zaklade verno iskali. Kako velikodušne in darežljive so se v tistih časih ravno češki plemenitaši pokazali! Največja dobrotnica in pospeševavka nove kapele je bila baronica Katarina Lobkowitz, ki pa je bila za svoje velikodušno delo poplačana v večnosti, preden je bila kapela dovršena.

Imela je sina Ferdinanda, ki ji je z nečastnim obnašanjem povzročil marsikatero bridko uro. Leta 1643 se je lahkomišljeni mladenič zapletel v razne homatije in spletke. Ako bi te prišle na dan, bi zapadel občutni kazni in uničil svojo prihodnost. Mladenič je to uvidel in prišel do naklepa, da si vzame življenje. V tej skrajni sili pobožna mati prosi, svari in opominja nesrečnega sina, naj se zateče k usmiljenemu pomočniku, malemu Jezuščku v karmelitski cerkvi. Nravno pokvarjeni mladenič je imel še vendar toliko vere v srcu, da je ugodil želji dobre matere. Ko je 24. junija 1643 opravil skesano življenjsko spoved, je šel pred čudodelni kip in tam napravil pismeno obljubo, da bo prispeval vsako leto določeno vsoto denarja za vzdrževanje kapele, ako ga Jezušček na kakšen koli način reši iz te zadrege.

In res — zgodilo se je, česar nihče ni pričakoval. Nesrečnežu se je posrečilo, vse zmešnjave mirno poravnati in rešiti čast rodbine. Odpovedal se je svoji lahkomišljenosti, držal svojo obljubo, postal koristen ud človeške družbe in zapustil ob smrti neomadeževano ime.

Tudi neki drug sorodnik družine Lobkowitz se je v sili zatekel k Praškemu Jezuščku in bil uslišan. Ni pa držal obljube in je bil zato občutno kaznovan.

Baron Ulrich Lobkowitz, finančni uradnik, je imel edinega sina, kojega življenje je viselo na tanki nitki. Najbolj večji in izkušeni zdravniki mu niso mogli pomagati. Njih izjava je bila: zanj ni več rešitve. Potrži oče se napoti v samostansko cerkev Marije Zmagovavke in tam pred kipom Deteta Jezusa obljubi darovati ubožcem mesta Prage 2000 goldinarjev. Takrat je bilo ubožcev silno veliko zavoljo žalostnih posledic vojske.

Plemičevo zaupanje je bilo bogato poplačano. Še tisto uro se je položaj bolnega dečka zboljšal in v malo dneh je bil popolnoma zdrav v začudenje zdravnikov. Da, deček je bil v kratkem času zdrav in čil kot nikdar poprej — v veliko veselje staršev. Zdaj bi bila tudi očetova dolžnost, izpolniti dano obljubo in razdeliti denar ubožcem. Akoravno je bila omenjena vsota za oni čas precej velika, vendar bi njegovo premoženje pri tem ne trpelo nobene škode, ker je bil na dobrem finančnem stališču.

Večkrat ga je vest svarila in opominjala, naj izpolni storjeno obljubo. Ubožci so morali čakati. Vendar z Bogom se ni šaliti. To se je pokazalo tudi pri tem plemenitašu. Deček ponovno zbolil. Njegov položaj ni bil manj opasen ko tedaj, ko je oče storil obljubo. Nesrečni oče se zopet zateče k najbolj večjemu Zdravniku Jezuščku, ki mu je že enkrat tako čudovito pomagal.

Prejel je svete zakramente v karmeličanski cerkvi; dolgo časa molil tam in pismeno obljubo položil k nogam Deteta Jezusa. Dobri nebeški Zdravnik se ga je še enkrat usmilil. Pride domov in najde dečka zdravega in veselega z igračkami v rokah.

Naslednje jutro je prišel deček v cerkev, kjer je tudi stregel pri sv. maši. Daroval je v znak hvaležnosti veliko svečo in ves denar, ki ga je bil prihranil. V tem oziru je bil deček veliko modrejši od očeta.

Huda poizkušnja bi morala poučiti moža, da bi sedaj nemudoma izpolnil storjeno obljubo. Žal, da se to ni zgodilo. Zaslepljeni oče se ni mogel ločiti od denarja. Z izpolnitvijo obljube je odlašal dan za dnevom, tako da je nazadnje čisto pozabil. Končno ga je zadela božja kazen. Dne 28. oktobra 1649 je umrl nagle in neprevidene smrti. Tekom enega leta mu je sledil edini sin v večnost. Šoproga se je poročila drugič. Zakon ni bil srečen. Umr-la je tudi v istem letu.

Glas o teh izrednih dogodkih se je bliskoma razširil po vsej Češki in tudi drugod. To je dovedlo vedno več častivcev k Detetu Jezusu, posebno med višjimi krogi. Gotovo se je pa ponižno Detece betlehemske tudi na nižje sloje oziralo z milim očesom. A ti so bili v onih časih pred svetom zapostavljeni, kot so še sedaj, in uslišanja teh se niso zapisovala.

Lahko bi naštel še celo vrsto čudovitih dogodkov, ki jih verna preteklost in sedanost pripisuje Jezuščku pod podobo ljubkega praškega kipa, toda naj dosedaj povedano zadostuje. Naj nas očitna uslišanja izpodbujajo, da tudi mi bolj in bolj goreče častimo svojega milega Zveličarja in njegovo ljubko Detinstvo, to pa zlasti v teh dneh, ko se pripravljamo na to, da ga skoraj zopet pozdravimo s pastirci in angelci v jaslicah.

O apostolstvu sv. Cirila in Metoda. Rev. Salezij Glavnik, O.F.M.:

ISTI čas, ko smo imeli Slovenci svoje misijonarje v Ameriki (Baraga) in Afriki (Koblehar), je častitljivi škof Slomšek pokazal še drugo bližje polje za apostolsko delo. Opozoril nas je, da smo predvsem dolžni delati za zedinjenje naših cerkveno ločenih bratov Srbov, Bolgarov in Rusov. V ta namen je ustanovil bratovščino sv. Cirila in Metoda, ki naj bi z molitvijo in miloščino podpirala bogoljubno delo cerkvenega zblizanja in medsebojnega razumevanja. Kako velikopotezna in za vse krščanstvo koristna je bila ta Slomškova misel se prepričamo, če samo pomislimo, koliko novih moči bi s tem pridobila katoliška cerkev. Ako bi se z nami zedinili pravoslavni Srbi in Bolgari, ako bi bili z nami eno celo ruski milijoni, koliko misijonarjev več bi lahko vsako leto poslala katoliška cerkev med poganska ljudstva! In teh poganskih ljudstev ni malo. Skoro tri četrtine sveta še ni osvojenega. Premalo je delavcev, ki bi obdelali to veliko polje.

Globoki in preudarni Slomšek je uvidel, kje bi se dalo dobiti novih misijonarjev, zato je pokazal na slovanski nadopolni svet. Bratovščina sv. Cirila in Metoda bi naj tiho in skromno delala med našim ljudstvom in zbirala prispevke. Najprej se je s temi prispevki pomagalo bolgarskim katoličanom in katoličanom v Macedoniji in Bosni. Vzdrževali so se ondotni misijonarji.

Iz malega je zrastle veliko in na videz neznatni začetek obeta dandanes bogatih in nepričakovanih sadov. Bratovščina sv. Cirila in Metoda se je že prejšnje stoletje preselila tudi na Moravsko in iz Velehrada je, spopolnjena kot Apostolstvo sv. Cirila in Metoda dosegla zlasti to, da se je začelo znanstveno proučavati

pravoslavje. Pred svetovno vojno so se vršili na Velehradu trije veliki mednarodni shodi za cerkveno zedinjenje, leta 1924 pa četrti. Tega četrtega kongresa se je udeležilo 22 škofov in nad 300 duhovnikov in učenjakov z vsega katoliškega sveta. Sam sv. oče je pooblastil tedanjega praškega nuncijskega, da ga zastopa na kongresu.

Papežev delegat je častno zastopal predstavnika katoličanstva. Potem, ko se je v imenu sv. očeta zahvalil vsem, ki so sodelovali pri kongresu, je navzoče navduševal k delu in molitvi za cerkveno edinost. Tako-le je poročeval v ljubljanskem letnem poročilu Apostolstva posnel njegov govor:

"Molimo! Razkol ima podlago posebno v srcih. Potrebna je čudežna pomoč milosti božje. Naj se torej širijo družbe, kakor je hvalevredno in zaslužno Apostolstvo sv. Cirila in Metoda. Z nami naj moli tudi Vzhod, moli naj sveta Rusija, velika in nesrečna, katero je sedanji sv. oče imenoval deželo molitve."

"Delajmo! Delajmo kulturno, socialno, versko in z dobrodelnostjo (ljubeznijo). Predvsem se ne smemo strašiti nobenega truda in bremena, da našim bratom iz Rusije podamo bratsko roko in pomoč, a roko, ki bo dvigala, ne poniževala . . ."

"Višek ljubezni je zatajevanje in žrtvovanje samega sebe . . . V mnogih evropskih deželah, posebno v Franciji žive med svetom in v samostanih izbrane duše, ki vsak dan obnavljajo pred Bogom velikodušno daritev svoje življenja za sveto zedinjenje. Svetu neznane deviške duše so z Bogom sklenile vzvišeno pogodbo: "Gospod, sprejmi daritev našega življenja, a vrni nam naše nad vse ljubljene brate z Vzhoda."

"Z nebes pa se naši ljubezni

do Vzhoda pridružujejo nebeški zaščitniki. Pred vsem sv. Ciril in Metod, ki predrage slovanske narode še vedno ožarjata z lučjo sv. vere. Naj bi se vsi narodi z Vzhoda, zlasti pa slavni rod Slovanov, združili v nekdanji edinstvi, v eni veri in molitvi, v enem upanju in ljubezni, pri enem oltarju in enem Kristusu."

Na vse udeležence velehradskega kongresa je napravil govor papeževega delegata globok vtis. Pod tem vtisom so zbrani učenjaki sklenili, da naj se podobni znanstveni shodi vrše tudi v drugih deželah v obliki poučnih tečajev.

Prvi tak poučni tečaj se je vršil v Ljubljani leta 1925, od 12. do 16. julija. Vodil ga je dr. Grivec, priznani strokovnjak v vzhodnem bogoslovju in predsednik Apostolstva sv. Cirila in Metoda za ljubljansko škofijo. Ta poučni tečaj so razen škofov obiskali mnogi znameniti katoliški in pravoslavni učenjaki in tečaj ni bil velikega pomena samo za Slovence in južne Slovane, ampak tudi za vso katoliško bogoslovno znanost. Ob istem času je pretežna večina katoliških učenjakov obračala svoje poglede tjakaj v majhno, a po duhu veliko Ljubljano. Tudi sv. oče je poslal zborovavcem pozdravno in pohvalno pismo, po končanem tečaju pa je v znak priznanja imenoval dr. Grivca za monsignora.

Vseučiliški profesor dr. Franc Grivec je že več desetletij duša vsega prizadevanja za zedinjenje na slovanskem jugu. Pisal je in še piše v razne bogoslovne in druge liste in izdaja tudi ponatise svojih večjih in pomembnejših člankov. Njegove najbolj sloveče knjige pa so: "Pravoslavje" (v slovenski in obširnejši češki izdaji), "Cerkveno edinstvo po bizantinskem pojmovanju" in "Cerkve." Zlasti slednje delo o cerkvi je zbudilo veliko pozornost, ker

odpira nova pota zapadni bogoslovni znanosti.

Poleg teorije v knjigi in za katedrom deluje dr. Grivec tudi praktično bodisi v poučnih ljudskih člankih, bodisi v predavanjih. Ravno v teh se ponavadi razodeva vsa njegova ljubezen do velike ideje zedinjenja. Njegove besede nikakor niso navadne fraze, ampak prihajajo iz globočine srca. Kako težko mu je večkrat, če ga ne umejo ali ga nočejo umeti. Zlasti težko mu je delo, če je to opazil pri svojih slušateljih. Spominjam se, kako nas je parkrat kot dekan teološke fakultete sklical skupaj prav vse slušatelje. Spodbujal nas je za veliko delo in nam govoril na srce, naj se zavedamo poslanstva Slovencev. Tako vneto je govoril,

da bi se moralo omehčati tudi trdo srce.

Ta globokočuteči učenjak vodi Apostolstvo sv. Cirila in Metoda v Ljubljani in izdaja zanj od leta 1924 letna poročila. Ta poročila pa nikakor niso suhi podatki o premoženju in stanju blagajne, ampak so vsa napolnjena z mičnimi, v ljudskem slogu pisanimi članki. V njih najdeš vse, kar se je tekom leta pisalo v dolgih razpravah o apostolih in mučencih za zedinjenje, o kongresih in shodih. Ti zvezki se vsako leto razdelijo med člane Apostolstva. Z njihovo pomočjo zamorejo zasledovati napredovanje dela za cerkveno zedinjenje tudi oni, ki se sicer ne morejo veliko pečati s to stvarjo.

Pred kratkim se je ustanovila

podružnica za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda pri frančiškanih v Lemontu. Dr. Grivec je poslal semkaj vse potrebne listine za sprejem. Dosedaj se je priglasilo 16 članov, med njimi trije duhovniki. Duhovniki-člani opravijo na leto po eno sv. mašo za žive in mrtve sočlane, zato pa uživajo vse privilegije “Unio cleri” ali “Adoratores” v Ameriki. Drugi člani molijo vsak dan po en očenaš s pristavkom. Letno darujejo 60c in dobijo zato vsakoletno poročilo, kjer je v kratkih člankih precej zanimivega čtiva.

Nadaljna pojasnila daje na željo “Poverjeništvu za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda” za Ameriko v Lemontu, Ill., Box 443, ki sprejema tudi nove člane.

Rev. Janez Pucelj:

Pojdimo do Betlehema!

Luk. II, 15.

Pastirji čuli so sred polnoči,
pa božji angel jih nagovori:
“Ne bojte se, naznanim vam veselje,
ki nanj so čakale stoletne želje:

Zveličar, Kristus, se nocoj rodi,
ves reven v revnih jaslicah leži!”
In hrepenenje v Bethlehem jih pelje,
in našli so kot rekel božji sel je.

Ne boj se, duša, srce, ne trepeči,
saj tudi tebe angel k hlevu vabi;
s pastirci pojdi k svoji večni sreči!

O pojdi, srce, nase tam pozabi,
pastirček poln ljubezni preiskrene,
ker le ponižnim Bog se razodene!

Rev. Janez Pucelj:

Zanje ni bilo prostora v hiši.

Luk. II, 7.

Izpolnjena je želja dolgih dni:
rodila je Marija in povila
v plenice Sina, v jasli položila,
ker zanj bilo prostora v hiši ni.

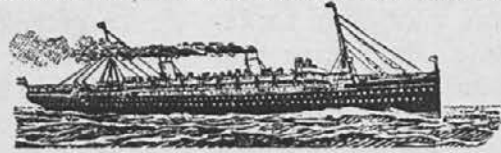
O Betlehem, zakaj zaprl dveri
si kralju svojemu, ki ga rodila
ljubezen večna je, neskončno mila,
da v svoji te ljubezni prerodi!

In glas sem slišal v Rami, krik in jok:
Rahela objokuje smrt otrok;
tolažbe za njo ni, ker ni jih več!

In tebi so iztrgali otroke
iz tvoje mile materinske roke,
da umori ti jih Herodov meč!

Spomini iz lepih dni.

Piše K:
(Konec.)

KO smo opravili v Asizu svojo pobožnost, odhiteli smo dalje proti Padovi. Hoteli smo obiskati tudi velikega čudodelnika sv. Antona Padovanskega, enega izmed največjih sinov sv. Frančiška. Precej proti večeru je že bilo, ko je pridrdral naš vlak v Padova. Izstopili smo in poiskali primerno prenočišče, katerega smo tudi našli. Še isti večer smo obiskali tudi cerkev, ki je bila pa že zaprta.

Mesto Padova je zanimivo italijansko mesto, ki nosi še vse posebnosti starih laških mest: ozke ulice, hiša poleg hiše, hodniki so pod prvim nadstropjem hiš, in umazano je po nekaterih ulicah.

Drugo jutro je bila nedelja. V cerkvi smo našli prvič na našem potovanju po Italiji dobro udeležbo. Sv. maše so bile sicer na vseh oltarjih, vendar imeli so nedeljsko službo božjo tudi na grobu sv. Antona s pridigo. Da, vidi se, da smo že na severu, da je tu že vpliv pobožnega in vernega severa, ki je resen, ni lahkoživ in lahkomisljen, kakor je jug.

V zakristiji nam je brat lepo in prijazno postregel, kar je bilo tudi nekaj posebnega.

Pri sv. Antonu se nismo mudili dolgo. Nekoliko ur smo bili tu, da smo opravili svojo pobožnost, se goreče priporočili sv. Antonu, si ogledali zanimivo velikansko cerkev, potem pa takoj odhiteli na vlak in v Benetke, ki niso daleč od Padove.

V Benetkah smo si ogledali le najznamenitejše stvari, se parkrat peljali po vodenih ulicah, obiskali cerkev sv. Marka, ob-

iskali otok "Lido" in potem zopet odšli na postajo in proti — Jugoslaviji, cilju našega potovanja.

Ko smo prišli do Soče, je bila že popolna tema. In prav je bilo, da je bila tema, ker bi nas bilo še bolj srce bolelo, kakor nas je itak, ko je vlak drdral čez njo. Nesrečno Primorje! Nesrečna Soča! O, Gregorčič, ko bi ti slutil, da bo ta "planinska hči" tako kmalu po tvoji smrti prišla v verige strašne, brutalne laške sužnosti; ko bi bil ti slutil, da bo tvoj grob tako kmalu prišel v — Italijo, kako grenko in tužno bi bila zvenela tvoja struna, na kateri si pel "Soči" in ji dajal naročila, kako naj uniči one sovraže, ki so že tedaj stegovali svoje prste po nji.

"Soča!"

Vzklikli smo skoraj vsi obenem in meni so solze zaiskrile v očeh, katerih me ni bilo sram. Zrl sem v temno noč — v temno prihodnost Primorske.

Vlak je sedaj drdral po slovenski zemlji — da, po slovenski, toda ne več po slovenski. Imena postaj so poitalijančena. Z mrzlično hitrostjo hiti fašistovska vlada brisati sledove slovenstva v tem delu naše domovine in vedno težje so verige, ki oklepajo nesrečne prodane sužnje, katere so prodali Italiji jugoslovanski zastopniki pri mirovni konferenci z nesramno lahkomisljenostjo in hladnokrvnostjo, kakor bi bil kmet prodal svojo kravo, češ: "Kaj se bomo borili za vsako gorsko vas, ko so druge važnejše točke, katere treba braniti." 600,000 Slovencev — so jim bili samo "gorska vas." Par macedonskih, res pravih gor-

skih vasi, brez pomena, so bili pa blago, katerega so kupili.

V Trstu smo nameravali ostati nekoliko dni in si ga bolje ogledati. Nameravali smo tudi iti na otok Gradež in se dobro okopati in odpočiti od dolge vožnje.

Toda ko smo drugi dan šli v bližnjo cerkev sv. Antona, da sva midva duhovnika opravila sv. mašo, drugi opravili svojo pobožnost, in smo tam našli več slovenskih duhovnikov in se potem seznanili še z več slovenskimi rodoljubi in tu čuli žalostno tužno povest sužnjev, — čuli klic obupanih sužnjev, čuli krivico, ki se jim godi, trpljenje, katero prenašajo, zbolelo nas je v dno duše, da smo imeli celi dan solze v očeh. Naša duša je začutila vse gorje bratov in ž njimi jokala in ž njimi klicala k Bogu po kazni, še bolj po usmiljenju in rešitvi, skorajšni rešitvi. In ko smo hodili po mestu in morali srečavati ohole tlačitelje in morivce našega naroda, tatove slovenske zemlje, kako so ošabno hodili po mestu in se šopirili kot gospodarji na tuji zemlji, zagnusilo se nam je in že sredi popoldne je prišel iz src nas vseh sklep: "E, pojdemo dalje!"

In odpravili smo se takoj popoldne na postajo. Ogledali smo si še grad Miramar in vas Barkovlje in potem raje na postaji nad dve uri čakali vlaka, kakor da bi si ogledovali mesto in gledali jok zaslužjenih bratov.

Nekoliko nam je odleglo, ko je vlak odpihal z nami na Kras in od tod proti — domu.

Da, nesrečna Primorska! Nesrečni bratje v tako strašni sužnosti! Človek bi mislil, da cel slo-

venski narod, rešen in prost, joka ž njimi, čuti ž njimi, mu hiti na pomoč, hiti ga rešit. Toda, ko smo pozneje hodili po domovini, imeli priliko govoriti z raznimi voditelji naroda, ko smo videli razne begunce in izgnance iz Primorske in čuli njih povest in iz vsega spoznali, kako malo, v resnici malo, se mati domovina zmeni za te svoje zaslužnjene otroke, kako malo čuti ž njimi, kako se skoraj nič ne stori, nič ne dela, nič ne poskuša, da bi se hitelo tem sužnom na pomoč, nas je srce še bolj zbolelo in še bolj smo začutili v srcu gorje ubogih primorskih bratov. Zaslužjeni, prodani, — zapuščeni celo od lastne matere! In tem čutilom je dal pisatelj duška na Brezjah, pri našem shodu, v svoji pridigi. “Krik za Karavankami, obupni krik bratov, katerim poriva tujec meč v srce, doni na naša ušesa, sega do naših src in ž njimi jokamo in ž njimi kričimo. Toda h komu? Samo k Tebi, o Mati Marija, Mati slovenskega naroda, slovenska “Marija Pomagaj!” Da, Mati Marija, tu iz tega svetega mesta čuj krik, obupni krik bratov precej tam-le črez te hribe, tvojih zvestih slovenskih sinov in hčera v strašni sužnosti, obsojenih na smrt — pomagaj, pomagaj jim vsaj ti. Reši jih. Marija Pomagaj, ti si Kraljica celega slovenskega naroda, tudi Primorcev, reši, reši jih, združi jih vse pod svoj slovenski marijanski plašč!”

Doma so se izgovarjali, da vlada nič ne stori. Seveda ne. Saj je še zadovoljna, da ste tiho. Ima preveč drugega dela. Toda ne bodite tako otročje naivni in se za vsako reč ne skrivajte za vlado, kakor otroci za “materni firtoh.” Ko smo bili narod — otrok, smo tako delali. Ali nas ni veliki čas naredil v narod — moža? Ako ne, potem — z Bogom slovenski narod! Danes bo obstal samo tisti, ki se kot mož, kot junak sam, sam, sam bori za ta obstanek.

Da, vera v prihodnost sloven-

skega naroda se nam je omajala, ko smo vse to gledali in skusili.

In mi, ameriški Slovenci, nismo nič boljši! Začeli smo akcijo za pomoč Primorju, pa se je kaj doseglo?

In to je bil nov udarec na vero v našo prihodnost. Če vsa ta znamenja ne varajo, recimo kar naravnost — slovenski narod je bil — pa ga ni več. To kar je, se še imenuje slovenski narod, je samo — umirajoči narod, živi mrlič!

Tužna nam majka!

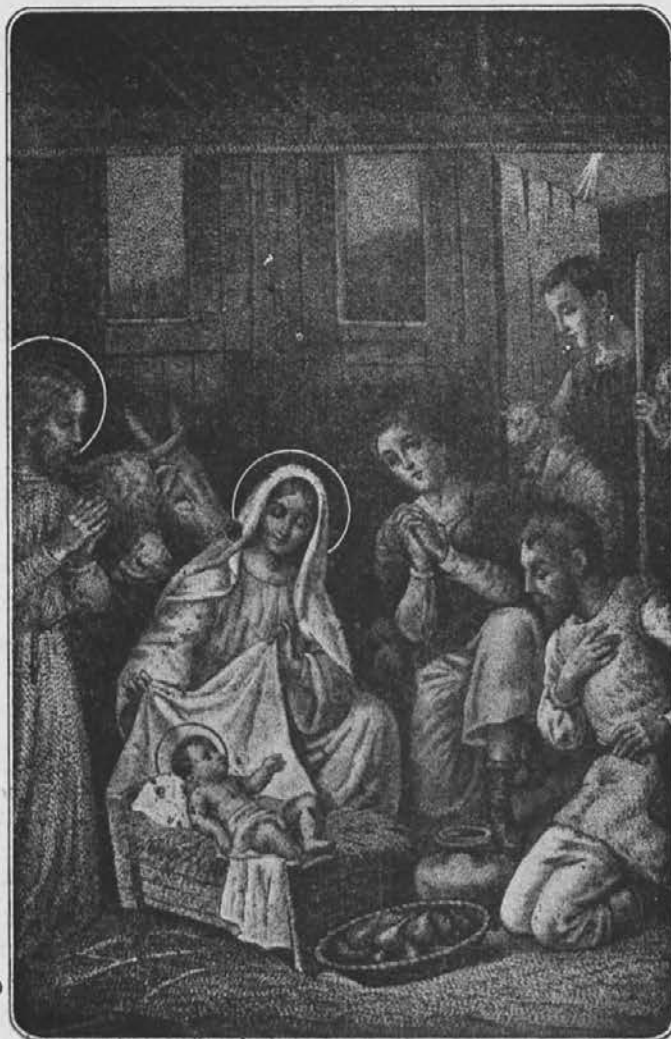
Morda vidi pisec teh vrstic prečrno. Dal Bog! Vendar pri vsem optimizmu ne morem najti drugega zaključka.

Kako smo se zveselili, ko smo pridrdrali z vlakom na Rakek in tam na slovenska tla! Kako se nam je godilo doma, naše skušnje, naše doživljaje — vse to bi bilo morda zanimivo, ako bi to opisovali.

Vendar deloma je bilo opisano že v “Glasniku K.S.K.J.,” katerega ima itak vsak naročnik “Ave Maria,” deloma je pa morda to le bolj osebna zadeva nas romarjev. Zato mislim, da je najbolje, da s tem sklenem te svoje “Spomine” in se zahvalim čitateljem lista za njih potrpežljivost z menoj do sedaj.

Vsem našim ljubim rojakom doma v domovini, ki so nas povsodi tako ljubeznjivo sprejemali, pogostili in izkazovali svojo ljubezen, da smo bili dostikrat ginjeni do solz, naša iskrena zahvala in Bog plačaj!

Ti pa, ljuba domovina, draga Jugoslavija, Bog te blagoslovi! Marija ti naj pa pomaga v težkih časih, v katerih si pravkar sedaj, v težkih urah začetka. Bodi složna — jugoslovanska — samo kot taka imaš obstanek, imaš prihodnost!

Njegov klic.

ESTRA Julija se je nehote zopet zatopila v preteklost. Ko je mimogrede vjela nekaj pokrajinskih lepot okoli sebe, se je spomnila čarobnosti svoje domovine. Z domovino jo še vedno spajajo pogostna pisma domačih. S kako ljubeznijo ona vedno prebira, s kakšno nežnostjo hrani tista draga pisma! Zdi se ji, da jih vsak dan bolj ljubi. Težak je bil boj, toda srečno je zmagala v njem in kako je sedaj vesela! Bi li bila tako srečna, da je ostala v svetu? Sama je prepričana, da nikoli ne.

Kaj že pripoveduje spomin na zlato mamico, na mamico tik ob slovesu? Rajši bi bila imela svojo hčerko blizu sebe, je dejala. Po božna lahko ostaneš tudi med svetom, je dostavila. Ali ko vsi taki razlogi niso nič izdali pri trdno odločeni hčeri, se je vdala in pokazala vso globoko verno bretonsko naravo. Blagoslovila je odhajajočo in ji naročila kot zadnji pozdrav, naj nje same ne pozabi v samostanski celici, pa da naj obenem odslej še toliko bolj ima za mater ono nebeško Gospo, ki je Mati božja in Mati naša. In priznala je, da je ona sama posvetila hčerko tisti Gospej, takoj, ko je dete zagledalo luč sveta . . .

Tako so se ponavljali spomini v duši sestre Julije in enako so se ponavljali v duši sestre Virginije.

Toda — ali naj res molčita vso pot? Dolga je ta pot in utrudljiva, ali vendar, kdo bi hotel premočati vso? Še šofer si je mislil, da tako tihih popotnic ni še prevažal tod, zato je on hotel pretrgati molk. Omenil je, da je prav na tem mestu čakala oni dan ona ogromna kača . . .

Pazi, šofer! . . . Malo je manjkalo, da ni zavozil pod rob ceste in sestri sta prestrašeno vzklik-

nili. Pa takoj sta se zopet smejali lastnemu strahu. Šofer ni več obračal nazaj bakrenega obraza s turbanom vrhu glave in avto je previdno drčal svojo pot.

Sestri sta začeli veselo kramljati. Naenkrat ju je vsa okolica tako zajemala, da se je nista mogli nagledati. Ni bila sama krasota tod okoli, zlasti ne za srce, ki je napolnjeno z edino pravo vero. Pagode so stale ob cestah, poganski romarji so se shajali ob njih, z vitkih minaretov doli je oglašal muezin češčenje svojega Allaha . . .

Avto je brzel naprej, navzgor in navzdol, da se čimprej ustavi na svojem cilju.

"Ubogo ljudstvo," vzklikne sestra Julija ob pogledu na toliko znakov kraljevanja poglavarja teme, "kdaj bo našlo prostost in pot k resnici? Starodavna a še vedno nova molitev naših misijonarjev pred odhodom na morje se glasi: Pomagaj mi, o Bog, na poti čez morje. Morje je tako veliko, čolnič pa tako majhen . . .

— Enako bi mi mogli prositi vsak trenotek našega misijonskega življenja: Polje misijonsko je tako ogromno, naše sile pa tako neznatne . . . Včasih se mi zdi, da bi hotela iti po vsem svetu, oznanjat vero v Križanega. A zopet čutim, da niti tu ne morem storiti toliko, kakor bi rada. In poleg tega se bojim kolere. Kako bi potemtakem zmagovala težave po širokem svetu? Neki tajen glas mi pravi, da je to zadnja pot, zakaj v kratkem imam postati žrtev morilke kolere . . ."

"Pojdite no, norčica," jo prekine sestra Virginija. "Saj ne umrje vsak, kogar zaloti kolera, in ne dobi vsak kolere, kdor streže bolnikom, ki jih je ona dobila v kremplje."

Že se je jelo mračiti in prve zvezde so se prižigale na nebu. Skoraj na to je tudi avto obstal

— pred hišo žalosti, veliko bolnico.

Ljubeznivo prijazno so ju sprejeli, a takoj se je videlo, da vlada med sestrami globoka žalost. — Skoraj vse so bile le še napol žive, ena je pa umrla. Iz bolniških prostorov je udarjal našima sestrami strašen vzduh v obličje, da sta se zgrozili v prvem trenotku, zakaj nista še bili vajeni postrežbe bolnikov te vrste. Toda brž sta se otresli neprijetnih občutkov in sta se po kratkem odpočitku pogumno lotili novega posla. Misel na to, da pomagata dragim sosestram in ubogim bolnikom, jima je dajala moč. Toda prvo, kar sta spoznali v novem delokrogu, je bilo to, da je še večja pomoč nujno potrebna. Zato sta takoj brzojavili še po eno sestro . . .

Tekali, da, skakali sta od ene postelje do druge. Trudni sta bili, lačni in zaspani, pa nista mislili ne na jed ne na spanje ne na počitek. Ah, ti ubogi bolniki! Starci, mladci, možje, žene, pripadniki vseh mogočih ver — na vseh so bili žalostni znaki krute morilke, ki se v tropičnih krajih tako pogosto pokaže.

Dva dni pozneje sta radostno pozdravili novodošlo pomoč v osebi sestre Celestine. Toda še isti večer je s. Julija šama začutila prve znake napovedujoče se bolezni . . . Zbrala je še vse pojemaajoče moči in pomagala pri samaritanskem delu, kakor da hoče s silo premagati slabosti, ki so jo napadale. Srčno je bila vesela in čutila se je srečno kot še nikdar poprej, da je mogla mnogim pomagati v nebesa, zlasti otrokom, katere je pred smrtjo na skrivnem krstila. Ali kmalu je popolnoma obnemogla . . .

Pravočasno ji je misijonar, jezuitski pater, podelil sveto Popotnico. Vsi okoli stoječi so bili ginjeni ob pogledu te žrtve lju-

bezni. Tako mlada je bila, tako ljubezniva in še v smrtnem boju lepa. Z gorečim hrepenenjem in globoko pobožnostjo je še zadnjič prejela svojega Zveličarja. Malo prej je še naročila sestri Virginiji, naj sporoči materi v Dinan, kako se čuti srečno, da umira na polju krščanske ljubezni. Sestra Virginija ji je ginjena obljubila, da izpolni njeno zadnjo željo, toda sama ni vedela, kaj naj počne. Oči so ji bile zalite s solzami in iskreno je želela, da bi ona sama mogla biti na mestu sestre Julije.

Kako lepa je bila bolnica ob svojem umiranju! V smrtnem boju je klicala Virginijo z najslajšimi imeni in naročala domačim zadnje pozdrave s pripombami, da se vsi snidejo nad zvezdami v nebesih . . . Večkrat se je zadovoljno nasmehnila bratu Gastonu, ki ga je videla v slavi.

Malo pred smrtjo se je popolnoma prebudila k živi zavesti. Skozi odprto okno so se vsipali vonji čudovito lepih modrih rož, ki so bile zunaj nasejane v velikih skupinah, kakor da odseva na njih vedrina in miloba neba. Solnce je pošiljalo zadnje večerne pozdrave zemlji, ptički so prepevali na palmah pod oknom. Sestra Julija se je nasmejala Virginiji in rekla: "Ali ste še tukaj? Ne žalujte. Kmalu bova zopet skupaj. Kako kratek je bil boj . . . a zdaj . . . bom kmalu . . . pri svojem Jezusu . . . Vidim ga . . . in nebeško mamico . . . in Gastona... brata . . . Jezus! . . ."

Glava ji je omahnila nazaj, duša ji je pa poletela k Njemu...

Sestra Virginija se je bridko razjokala nad lilijskim truplom tretje žrtve ljubezni. Kakor da spi, se ji je zdelo. Lahna rdečica na licih, ki se ji je povrnila, sladek nasmeh na ustnah — Virginija se je ni mogla nagledati in le misel na samaritansko službo jo je odtrgala od rajnice, s smrtjo

katere so bile pretrgane zadnje vezi med Virginijo in svetom.

Še nekaj tednov je divjala kruta morivka, potem je prenehala. Virginija je vzdržala vse napore in bila poslana nazaj.

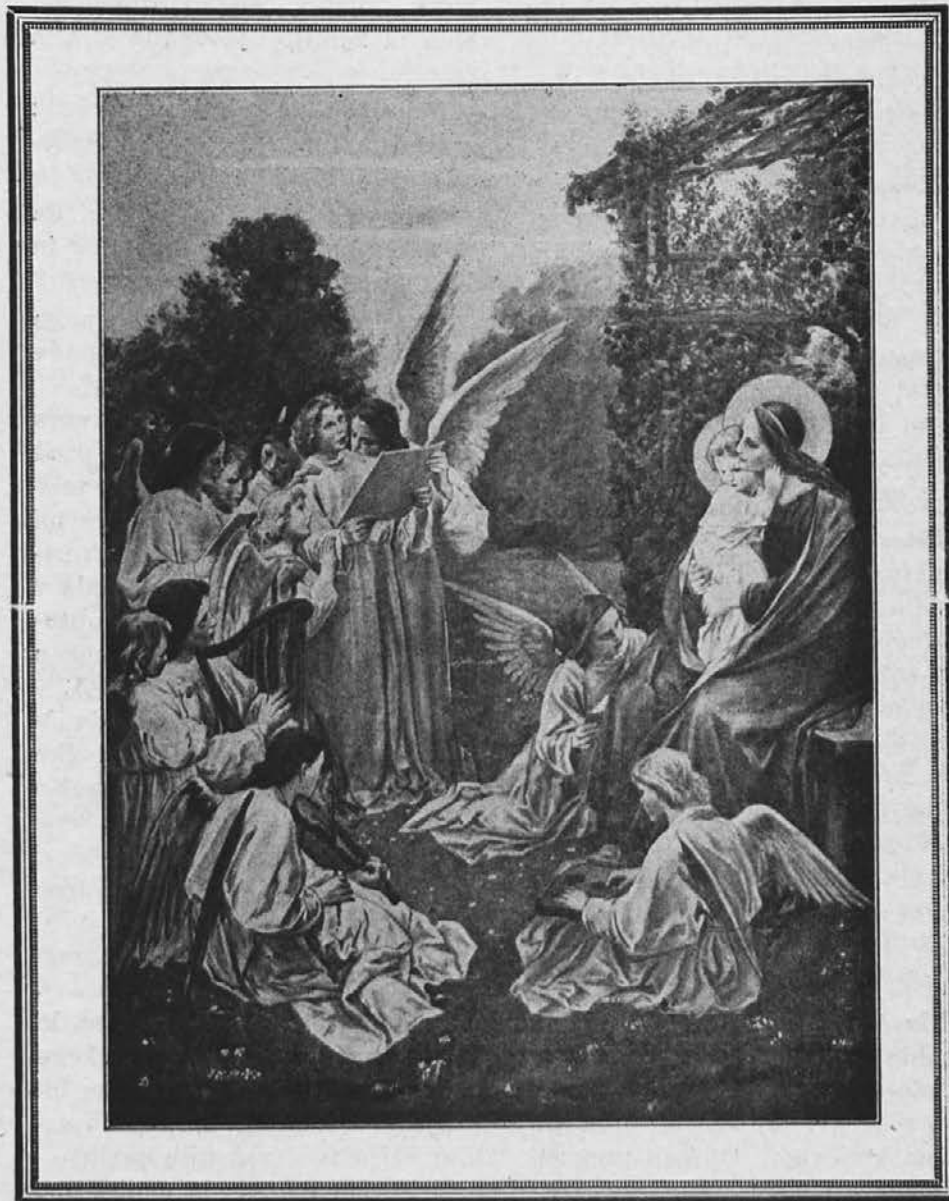
Pusta je bila njena pot nazaj v Shillong. Z boleznim nasmehom se je predstavila po prihodu materi predstojnici in ji izročila poslednje pozdrave rajne Julije. Krčevito so jokale sirotice, zlasti najmanjši Julijini ljubčki, ko so zvedeli, da svoje sestre ne bodo več videli. Mati predstojnica jih je tolažila in jih prepričevala, da sestra Julija še vedno živi v duhu med njimi, zato naj bodo prid-

ni in se trudijo, da pridejo nekoč k njej v nebesa . . .

Drugi dan je bila sv. maša za dušnica za umrlo sestro. Ginljivo je bilo videti male njene sirotice, s kakšno pobožnostjo so molile in darovale sv. obhajilo za blagor svoje največje dobrotnice.

Sestri Virginiji so se posušile solze. Preveč je privoščila dragi Juliji nebesa, da bi mogla še dalje plakati.

"O, še so svetniki na zemlji in eden od njih je sedaj manj, odkar je umrla sestra Julija," tako je vzkliknila nekoč mati prednica. In sestra Virginija je pritrdila z najglobljim prepričanjem.

IMELDA.

Pruredil:

P. Krizostom Sekovanič, O.F.M.

Igra v štirih dejanjih.

(Konec.)

ČETRTO DEJANJE.

Samostanska govorivnica.

I. prizor.

Castora, Massima in Marjetica pričakujejo Imeldo.

Marjetica: Kar gorim od hrepenenja, da bi jo že zagledala. Bog vedi, kakšna je v redovni obleki. Radovedna sem, če v samostanu sploh še katerikrat misli name. Morda me niti poznala ne bo več.

Castora: Imelda je zvesta Bogu in vsem svojim dragim.

Massima (smehljaje): Gotovo se pokori in zadostuje za posvetno, grešno teto in sestrično. Nazadnje bova še midve obe postali redovnici.

Castora (smehljaje): Savel je postal na priprošnje sv. Štefana Pavel in grešnica Magdalena je postala po Zveličarjevem pogledu spokornica.

Massima: Bolj mi ugaja Pavel. Spokornica gleda preveč žalostno. Pa vedi, Castora, Pavel se je izpreobrnil šele potem, ko je Štefan videl odprto nebo in ko ga je Gospod vzel k sebi. Tudi Imelda me bo mogla spreobrniti šele potem, ko bo že v nebesih. — Zdaj lahko vidiš, Castora, da nisem tako brezbožna, kot se tebi zdim; svetniki mi niso tuji. Morda pa vpliva samostanski duh tako na mojo dušo. Tako nekako svečano mi je v srcu.

Marjetica: Kako vendar, da Imelde toliko časa ni? Ko smo prestopili samostansko porto, je bilo v cerkvi slovesno opravilo ravno končano. Oprosti, mama! Pogledati hočem, kje tiči naša

"nunica." V iskanju Imelde sem zelo spretna. (Odide.)

II. prizor.

Massima (gleda skozi okno): Kako krasen majniški dan! Poglej, narava je vsa v praznični obleki!

Castora: Zares. Zdi se, kot bi tudi narava razumela, da je danes praznik Gospodovega Vnebohoda. — Veš, soglasje med nebom in zemljo je vedno mir in veselje.

Massima (še vedno pri oknu): O ta rajski košček zemlje! Nebesa morejo biti komaj lepša!

Castora: Kar dela nebesa, da so zares nebesa, je edino Bog in ne nebeška krasota sama.

Massima: Ali nimaš nobenega sočutja z Imeldo, ki je oropana uživanja te čudovite krasote?

Castora: Imelda govori danes prav tako, kot je govorila pred dvema letoma in ponavlja z vedno večjim veseljem: "Kako se mi studi zemlja, če premišlujem nebesa!" Z druge strani pa gleda v najmanjši cvetlici veličino, dobroto, vsemogočnost in ljubezen božjo.

Massima: Meni se zdi, da je uklenjena tvoja Imelda v težke verige in vržena v najstrašnejšo ječo.

Castora: "Njene vezi so vezi ljubezni" — in vezi ljubezni niso nikdar težke.

Massima: Torej je zares srečna?

Castora: Srečna je kot srce, ki ne pozna nobenega zemskega hrepenenja; kot duša, katere bivanje je v nebesih. Eno samo veliko željo nosi v svojih prsih — da bi že vendar smela prejeti pr-

vo sv. obhajilo ter da bi živela in umrla pred tabernakljem.

Massima: Da, da — evharistična cvetlica je Imelda. Morda je tudi zdaj skrita v kakem kotičku v cerkvi. Tabernakljeva rožica. Radovedna sem, kako se je kaj razvila, če ni morda — zvenela... Kaka razlika je med njo in Marjetico! Ali ni Marjetica sijajen deklinški cvet v polni čudežni mladostni lepoti?

III. prizor.

Marjetica in Doroteja prihitita burno. Slednja drži v roki šopek šmarnic.

Marjetica (vsa zasopla): Mama! Teta! O da sta bili vidve poleg! Videla sem Imeldo. Doroteja, povej ti!

Castora: Videla si Imeldo? Kje?

Marjetica: V koru kleči. Mama, Imelda je angel! Doroteja, govori vendar! Imelda je zares angel!

Massima: S perutničkami ali brez njih? Govori vendar pametno!

Marjetica: Teta, Imelda je angel! Takole kleči tam. (Pokaže.) Toda, tega ne morem pokazati, tudi povedati ne morem. Da bi vam govorila o čudežu, mi manjka besedi. In čudež se je zgodil, mama, čudež!

Castora: Čudež? Kje? Na kak način?

Marjetica: O, ko bi bili tudi vidve navzoči! Doroteja, povej, kako je bilo!

Doroteja: Da, videla sem vse, prav vse. Za grofinja Imeldo sem hotela oddati na porti te-le šmarnice. Prej pa sem obiskala cerkev

in sem se udeležila slovesne službe božje. Po maši so prejele sestre sv. obhajilo; vse so šle k obhajilni mizi, le sestra Imelda je ostala na svojem mestu—vse sem natančno videla skozi omrežje—in bridko je jokala. Hrepeneče je upirala pogled v tabernakelj. Tedaj pa je naenkrat priplavala iz ciborija k njej sv. hostija, vsa obdana od čudovitega blestenja. Duhovnik je vzel v roke čudovito plavajočo hostijo in ž njo obhajal Imeldo. Tedaj pa se je zdelo, kot bi postala ta mlada sestra živ ogenj—obdalo jo je blestenje sv. hostije. Prekrižala je na prsih roke (pokaže), zaprla je vsa zamaknjena oči ter povsila glavo. Zdaj kleči tam kot kip; niti malo se ne gane.—Še enkrat jo hočem videti. (Odide z Marjetico.)

Massima: To je torej čudež? Naj verjame, kdor hoče!

Marjetica (se za hip vrne): Mama, tudi jaz sem vse to videla. (Odide.)

Castora: Tako si se torej usmilil otroka, o Gospod, in si mu dal "Kruha iz nebes." Tebi hočem darovati zahvalne daritve!

Massima: Castora, ali ti veruješ v ta čudež?

Castora: "Čudovit je Bog v svojih svetnikih."

Massima (se šali): Imelda je torej svetnica? No, zdaj se bo zgodil kmalu še drugi čudež—moje vzpreobrnjenje. Savel—Pavel.

Castora: Ne norčuj se iz božjih sodb!

IV. prizor.

Ana (prihiti): Oprostite, ple-

menita gospa! Prišel je sel iz samostana s poročilom, da želi samostanska predstojnica z vami takoj govoriti. Zdi se, da so na vašo navzočnost tu popolnoma pozabili. Celo pot sem tekla; zakaj selovo govorjenje se mi je zdelo zelo skrivnostno. Naša ljuba sestra Imelda je bila na čudežen način obhajana in zdaj kleč nepremično na koru...

V. prizor.

Marjetica in Doroteja (planeta v sobo): Grofinja Imelda je v nebesih!

Castora: Razumem. Imeldina nebesa so bila vedno—Jezus v tabernaklju; in zdaj ko je bila obhajana, ima nebesa v srcu.

Marjetica: Imelda je v pravih nebesih.

Castora (trepetaje): Otrok, kaj naj pomenijo tvoje besede? Ne razumem te. Ali je Imelda zares umrla po prvem sv. obhajilu? (Joka.)

Ana: Da, Imelda je v pravih nebesih. Z angeli se zdaj zahvaljuje Jezusu. Kdor ljubi evharističnega Kralja tako vroče, kot ga je ljubila Imelda—je nemo-goče, da ne bi umrl, potem ko ga je prvič prijel. Imelda, naša Imelda je umrla—srce ji je zgorelo radi velike njene ljubezni.

Castora: Evharistično je bilo njeno življenje—evharistična njena smrt.—Toda Imelda ni umrla; Imelda živi, zakaj: "Kdor je ta Kruh, bo živel vekomaj."—"O kaj naj povrnem Gospodu za vse, kar mi je dal?" (Massima se

zgrudi na tla.) Massima, kaj je s teboj?!

Massima (joka; kleče): Imelda je bila večja kot smo me, večja je bila kot svet. O, da bi jo mogla videti le enkrat še živo—to ljubko, z milostjo obsenčeno deklico. O, da je nisem hotela razumeti!

Marjetica: Da, mama, kako rada bi tudi jaz popravila vse, kar sem zagrešila proti njej v svoji otroški razposajenosti.—Toda odslej hočem živeti, kot je živela Imelda, da bom nekoč umrla, kot je umrla ona danes. Postati hočem redovnica.

Massima (se dvigne): Bog blagoslovi tvoj sklep, Marjetica. Ti hodi po poti lilij, jaz pa hočem hoditi po trnjevem potu pokore!—Imelda, ti najplemenitejša izmed rodbine Lambertinijev, ti bisser našega rodu, ti mala svetnica najsvetejšega Zakramenta, prosi za nas, da te kmalu zagledamo v nebesih!

(Zastor.)

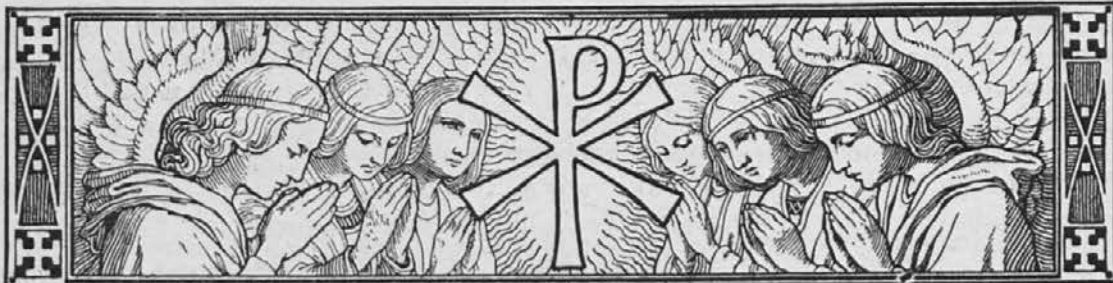
Zaključni živi sliki.

(Kjer oder za žive slike ni prikladen, le-te brez škode lahko odpadejo.)

I. Belo oblečene deklice prinesejo mrtvo Imeldo na nosilnici, ki je belo pregrnjena in okrašena z nežnimi vencami. Rdeča luč. Godba. V sprevodu dolga vrsta deklic s svečami.

II. Dete Jezus v nebeški slavi, obdan od angelov. Imelda prihiti k njegovim nogam. Jezus jo dvigne; angeli jo okrožijo veselo prepevaje.

Častna straža pred Najsvetejšim. Rev. J. Plaznik

Eno velikih resnic sv. vere nam pove sv. Janez v 5. poglavju svojega pisma, kjer pravi, da je prišel Kristus zato na svet, da uniči delo hudobnega duha, namreč greh. To resnico mora vedeti in verovati vsak kristijan.

Da je mogel Kristus uničiti greh, je moral najprej zanj zadostovati. S svojim zadoščenjem je popravil vsa razžaljenja, ki je človek ž njimi žalil Boga. Pridobil nam je nazaj vezi milosti in ljubezni, ki so spajale človeka in Boga, preden je bil storjen prvi greh.

Adamov greh je obstajal v tem, da je nesrečni prvi človek prelomil zapoved božjo. In kaj je bilo tisto, kar je nagnilo Adama, da je prestopil postavo božjo? Napuh je bil, prevzetnost. Hotel je biti tak kot Bog sam. Grešna prilžnost mu je pa bila Eva, ki mu je ponudila sad od prepovedanega drevesa.

Poželenje, napuh in neubogljivost so še vedno poglavitni nagibi, da človek pada v greh. Toda za vsak poseben vzrok greha je Kristus na poseben način zadostoval.

Za neubogljivost—pokorščina.

Pokoren je bil Kristus vse življenje, pokosen do smrti, do smrti na križu. V času, ki ga je bil v to določil nebeški Oče, je druga božja oseba vzela nase človeško meso, človeško naravo, ki je imela postati žrtev za naše in vsega sveta zveličanje. Zveličar je pričel živeti življenje, ki se lahko imenuje z eno samo besedo: ubogljivost. Ni bil pokoren samo Bogu, svojemu nebeškemu Očetu, ubogal je tudi svoje starše na zemlji, da, celo svoje sovražnike, sodnike in morivce.

Za napuh — ponižnost.

Globoko se je ponižal Kristus Zveličar. Ponižno je bilo že njegovo rojstvo. Mladost je preživel v Nazaretu, v mestu, ki ni bilo na dobrem glasu. Svet ga je poznal kot tesarjevega sina. Zbiral je okoli sebe uboge ljudi in jim pridigal, izmed siromakov si je izbral svojih dvanajst apostolov. Bili so preprosti ribiči. Na križu ga vidimo, kako visi med dvema razbojnikoma, kakor da je sam največji hudodelec.

Za nizkotno poželenje — vsestransko zatajevanje.

Kristus je bil mož bolečin. Sam na sebi je preizkusil vsakovrstno trpljenje. Na telesu in duši je trpel take muke, da se to trpljenje sploh opisati ne da.

Tako je zadostoval za naše grehe nekoč — pa zadostuje še vedno.

Jezus Kristus v presveti Evha-

ristiji! Tam ponavlja in nadaljuje svojo zadostivno daritev na križu na nekrvavi način.

Ko je zadostil za naš greh, je moral začeti z ozdravljenjem naših duš v korenini. Naše duše so po grehu nagnjene k slabemu. Treba je bilo v nas utrditi voljo, da se more duša grehu upirati.

Dve reči nas prav posebno navajata v greh: naša pokvarjena narava in pa slabe navade, katerim podležemo. Vzrok pokvarjene narave je izvirni greh, slabih navad je pa ponovni dejanski greh. Imamo pa v sebi dvoje zmognosti, ki bi nas morali varovati greha: razum in voljo. Razum je dan zato, da nam razlaga, kako veliko zlo je greh, volja nas pa mora navajati, da se greha stanovitno ogiblremo.

Kristus nam je dal za zgled celo svoje življenje. V svetem obhajilu nam pa daje dovolj milosti, da po njegovem zgledu tudi v resnici moremo uravnati svoje življenje.

Vsi cerkveni učeniki uče, da sv. obhajilo zmanjšuje hudo nagnenje in uničuje naše slabe navade. Sv. Ciprijan tako lepo pravi: Zveličar se ni zadovoljil samo s tem, da nas je opral z vodo prerojenja v svetem krstu, temveč nas celo napaja z lastno krvjo, da tako ozdravi vse slabosti duše in zacementi vse rane, ki jih je greh vsekali v naše duše.

Sveta Evharistija vpliva na na-

šo naravo posredno na ta način, da nam pomnožuje posvečujočo milost, neposredno pa tako, da nam daje veliko dejanjskih milosti. In prav dejanjske milosti nas podpirajo, da moremo premagovati svoje hudo poželenje in slabo nagnjenje.

Sv. Janez Zlatousti pravi: če je angel v Egiptu prizanesel onim hišam, ki so imele poddurje namazano z jagnjetovo krvjo, kako bi si hudobni duh upal napasti tiste duše, ki so oprane v krvi Kristusovi.

Sveta Evharistija dalje razsvetljuje naš um in potrjuje našo voljo, da vztrajno premagujemo vse

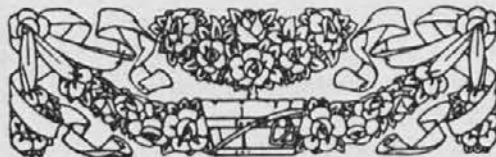
napade hudega. Ker nam obenem pomnožuje tudi ljubezen do Boga, nas bolj in bolj odteguje posvetnim rečem, zlasti tistim, ki niso dovoljene.

Ko tako premišljujemo in tako rekoč gledamo pred seboj, kako se Kristus trudi za naše ozdravljenje — ali ne začutimo v sebi hotenja, da mu pri tem njegovem delu pomagamo? Da, to hotenje bi moralo biti vedno živo v nas. Toda kolikokrat ravnamo ravno obratno! Pomagati bi morali Kristusu na ta način, da sovražimo greh iz vse duše. Toda — ali je tako? Morda pa greh celo ljubimo, nekateri samo mali greh,

drugi se pa oklepajo celo smrtnega . . .

Preiskuj svojo vest, če nisi morda zakopan v slabo. Stori to pravočasno, preden ti bije zadnja ura. Pomni, da se z vsakim grehom upreš Bogu, ki je najvišji in edini Gospodar veseljstva, in omadežuješ njegovo neskončno svetost, ker je podoba božja v naših dušah. Zlorabljaš na podoben način njegovo dobroto, ker ga žališ z njegovimi lastnimi darovi.

Žrtvoval se je za nas popolnoma, tako popolnoma, da je postal naša hrana. Obžalujmo svoje grehe in ga prosimo milosti, ki nam jih v izobilju ponuja v sv. obhajilu.

Razlaga sv. maše.

(Dalje.)

Umivanje rok.

O oni molitvi, s katero smo končali zadnjič to razlago, gre mašnik na levo stran oltarja, si umije prste in moli nekaj vrstic 25. psalma.

Umivanje rok je bilo v starih časih morda res potrebno, ker si je mašnik pri sprejemanju darov ali pri kajenju prav lahko v resnici umazal roke. Umivanje rok je pa še mnogo bolj podoba duhovne čistosti in svetosti. Kako potrebno je to dvoje za mašnika, spoznava on sam toliko bolj, čim bolj se med sv. mašo bliža najsvetejšemu dejanju. Da ima umivanje rok res duhovni pomen, spoznamo že iz molitve, ki jo mašnik moli v zakristiji, preden si nade ne oblačila za sveto mašo. Tako le moli takrat: Daj, o Gospod, mojim rokam moč, da operem vse madeže, da morem čist na duši in telesu tebi služiti.

Umivanje, ki pomeni očiščevanje src, nahajamo že v sv. pismu. Jezus sam je pri zadnji večerji umival noge svojim apostolom. Temu umivanju se je iz spoštovanja do Gospoda uprl sv. Peter, toda Zveličar mu je dejal: Ako te ne umijem, ne boš imel deleža z menoj. In Simon Peter odgovori: Gospod, ne samo nog, temveč tudi roke in glavo. In dobi odgovor: Kdor je umit, ne potrebuje, kakor da umije noge, in je ves čist.

Kar govori tu Kristus o umivanju nog, obrača Cerkev na umivanje rok. Mašnik mora pristopiti k altarju umiti, to se pravi, biti mora brez smrtne greha. Treba mu je umiti le še roke, to se pravi, očistiti se mora le še malih grehov in vsakdanjih slabosti, brez katerih ni noben človek, pa je ves očiščen. Kar pomenja in kaže umivanje rok na zunaj, to se mora seveda v resnici zgoditi v duši — namreč s

Po raznih virih priredil
Rev. Jos. Pollak.

popolnim kesanjem nad vsemi, tudi najmanjšimi grehi.

Med umivanjem rok moli torej mašnik 25. psalm, ki se glasi:

Umil si bom svoje roke med nedolžnimi in bom obdajal Tvoj altar, Gospod.

Da poslušam glas hvale in oznanjam vsa Tvoja čuda.

Gospod, ljubim lepoto Tvoje hiše in kraj, kjer prebiva Tvoje veličastvo.

Naj ne pogube hudobni moje duše, Gospod, in krviželjni naj me ne umore.

V njih rokah je krivica in njih desnica je polna daril.

Jaz pa hodim v svoji nedolžnosti, reši me in usmili se me.

Pravično sem živel, zato Te bom v zborih hvalil, o Gospod.

Slava Očetu in Sinu in Svetemu Duhu,

kakor je bilo v začetku, tako zdaj in vselej in vekomaj. Amen.

Čiste in nedolžne morajo biti roke mašnikove. Prejele so od

Boga posebno maziljenje in so dvignjene kakor Mojzesove k Bogu za spravo med njim in med grešnim svetom. Darujejo Bogu neomadeževano Jagnje in ga dele vernikom v hrano.

Ta psalm je zapel David v pregnanstvu. Ondi se spominja hiše Gospodove in njene lepote, po kateri mu hrepeni srce. Tudi mašnik mora ljubiti svetišče Gospodovo, pa naj bo še tako preprosto. Saj je to svetišče njegova Kalvarija, njegov Betlehem, njegov Tabor in njegov Sion. Zato mora skrbeti za lepoto hiše božje. Hvala Bogu, Slovenci imamo mnogo res lepih cerkev, čeprav ne spadamo med posebno bogate narode. Te naše cerkve so prav toliko delo naših duhovnikov, kakor požrtvovalnih vernikov. O, ljubimo tudi nadalje lepoto hiše božje in naj se nam ne smili denar, ki ga izdamo v ta namen!

V zadnjih vrsticah navedenega psalma pa mašnik prosi, naj ga Gospod ohrani v dobrem in naj ne pusti, da bi se njegova duša izgubila med brezbožneži. Priporoča se Bogu za pomoč, da bi mu noga nikoli ne zašla na krivo pot. Zaupajoč na svojo mirno vest, gleda mašnik poln veselja v prihodnost, da, prav tja v neskončno večnost, kjer zmagujeta samo pravičnost in prava krepost, kjer se razlega iz vekov v veke samo slava Bogu Najvišjemu.

V zborih nebeščanov upa mašnik nekoč prepevati neskončnemu Bogu. Sredi teh zborov je Kristus sam, ne več skrit pod podobo, kakor tukaj na zemlji, temveč odkrit in obdan od nepopisljive slave. Po teh zborih hrepeni naša duša, za te zборе bije naše srce. Da pa resnično nekoč pridemo med te zборе, moramo pogosto ponoviti svoje sklepe. Naše srce bi rado potegnilo nebesa na zemljo in zato kliče: koliko časa še? Odgovor mu daje sveto pismo: Glej, pridem hitro in moje plačilo je z menoj, da vsakemu povrnem po njegovih delih.

Sprejmi, Sv. Trojica. — Molite,

bratje! — Odbirne molitve.

Mašnik se vrne v sredino altara, se globoko prikloni in moli:

Sprejmi, Sv. Trojica, daritev, ki Ti jo darujemo v spomin trpljenja, vstajenja in vnebohoda Gospoda našega Jezusa Kristusa, in v čast blažene Marije, vselej Device, svetega Janeza Krstnika, svetih apostolov Petra in Pavla, teh in vseh drugih svetnikov: naj bo njim v čast, nam pa v zveličanje in naj oni prosijo za nas, ki obhajamo njihov spomin na zemlji. Po ravno istem Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Tako daruje mašnik vsem trem božjim Osebam še enkrat kruh in vino, oboje skupno, ker poprej je le vsako zase daroval Bogu. Kristus nas je s svojim trpljenjem rešil večnega pogubljenja in nas združil z Bogom. S svojim vnebohodom nam je odprl nebesa, ki so nam bila po izvirnem grehu zaklenjena. S temi tremi skrivnostmi nas je torej Kristus odrešil. Ker je pa sveta maša le ponavljanje daritve na križu in se vrši v ta namen, da bi postali one daritve v toliko obilnejši meri deležni, zato mašnik omenja te tri skrivnosti odrešenja in se pred Bogom nanje sklicuje.

Mašnik daruje tudi v čast Marije, vselej Device, ker je ona Kraljica nebes in zemlje. Pa tudi v čast najodličnejših med svetniki, da, celo v čast vseh svetnikov, ker so oni že deležni neskončne slave božje.

Po tej molitvi poljubi mašnik altar, ki pomeni Kristusa samega. S tem poljubom izkazuje mašnik Jezusu ljubezen in spoštovanje. Nato se obrne od altara proti ljudem in razprostre proti njim roke, kakor bi imel do njih posebno veliko prošnjo. In res izreče veliko prošnjo ali naročilo z besedami: **Molite, bratje, da Bog vsemogočni milostno sprejme mojo in vašo daritev.**

S temi besedami se mašnik od ljudi v cerkvi poslavlja. To se pravi, odslej se med vso nadaljnjo sveto mašo nič več ne obrne

k vernikom, dokler ne mine sv. obhajilo. Med najsvetejšimi deli sv. maše hoče in mora biti mašnik samo h Kristusu obrnjen. Prav zato se obrača še v zadnjem trenutku k vernikom in jih prosi, naj združijo z njim svoje molitve, da bo skupna daritev Bogu prijetna. Pri svojem nagovoru imenuje mašnik navzočne **brate**, ker smo resnično v Kristusu vsi bratje med seboj.

Na mašnikovo prošnjo in naročilo se oglasi strežnik v imenu pričujočega ljudstva in moli:

Naj sprejme Gospod ta dar iz tvojih rok v hvalo in čast svojega imena, pa tudi v našo korist in v korist vse svoje svete cerkve.

Verniki v tej molitvi izrazijo svoje trdno prepričanje, da sme darovati najsvetejšo daritev le mašnik, ki jo pa daruje tudi zanje in za vesoljno cerkev.

Mašnik se pridružuje iskreni želji svojih vernikov in to zatrdi z besedo **Amen**, ki jo na tihem izgovori.

Sedaj prične mašnik moliti tihe ali odbirne molitve. Tako se imenujejo zato, ker jih res moli mašnik po tihem, sam zase, posnemajoč Zveličarja, ki se je na Oljski gori oddaljil od apostolov za lučaj kamna in se v tiho molitev za topljen sam pogovarjal z Bogom. Na ta način je hotel porabiti še zadnje trenutke prostosti in se tako pripraviti na svoje trpljenje, na svojo krvavo daritev na križu.

Te molitve se pa imenujejo tudi odbirne molitve, ker so se molile nekdanj nad odbranimi darovi, pripravljenimi za posvetitev.

Tihih ali odbirnih molitev je pri sveti maši vselej prav toliko, kot je bilo prej zbirnih molitev in so tudi onim podobne.

Zadnjo odbirno molitev sklene mašnik z znanim zaključkom: Po Gospodu našem Jezusu Kristusu Tvojemu Sinu, ki s Teboj živi in kraljuje v edinosti Sv. Duha Bog od vekomaj do vekomaj.

Strežnik odgovori: Amen.

**Društvo krščanskih
žen in mater.**

O materini roki, ki prav strahuje.

Dr. Mihael Opeka:

DELO krščanske vzgoje otrok je na sploh težko delo. Umetnost je, in kakor je vsaka umetnost lepa, tako nobena ni lahka. Čim večja je, tem težja je. Umetnost krščanske vzgoje pa se zdi, da je celo največja — vsaj tako govori sv. Janez Krizostom. — Kaj je večjega, pravi nego voditi srca, nego mladostne nravi likati? Za večjega nego vsakega slikarja, vsakega kiparja in kar je še podobnega, za večjega imam njeega, ki zna duše mladih ljudi vzgajati. Zato je to tako težka, pretežka stvar. Težko je že otroke z jezikom ob vsaki priliki prav poučevati; še težje jih je s pazljivim očesom zmerom zadostno nadzorovati; skoro najtežje pa je otroke z močno roko prav in modro strahovati. Da, to strahovanje! Kakor morajo biti starši prepričani, da je včasih otroke strahovati potreba, da tista lju-

bezen, ki zmerom vse izpregleduje, nič ni: tako pa starši tudi ne smejo biti nevedni v tem, kakšno bodi strahovanje, kaznovanje, da je dobro, modro, koristno, ne pa slabo, nespametno, škodljivo. Naj poizkušam z božjo pomočjo podati o tem važnem predmetu nekaj jasnih navodil.

Vsako kaznovanje otrok mora biti na čast božjo, kakor velja to o vsem drugem, kar delamo, po besedah apostola, ki opominja: "Ali jeste, ali pijete ali karkoli drugega delate, delajte vse na čast božjo! (1 Kor. 10, 31.) Na čast božjo!" (1 Kor. 10, 31.) Na trok, kadar starši kaznujejo otroke zato, da otroci s pokoro za svoj greh zadoste ter da svojo krivdo spoznajo in svoje vedenje pred Bogom poboljšajo. To je edino pravi nagib, edino pravi namen, to mora biti odločujoči veliki princip kaznovanja pri krščanski vzgoji. Če ni zadosti jasen, tako pozitivno povedan, naj ga bolje obrazložim na negativno plat!

Neprav in nemodro kaznujejo starši, ki kaznujejo na primer tedaj, kadar so slabe volje. Očetu

se je dogodilo nekaj neljubega, nekaj mu je prišlo navzkriž, ves čmeren je, godrnjav, renčav . . . in moderni materi je nemara vreme udarilo na živce . . . O, takrat, otroci, v kraj! Tudi za najmanjši pogrešek jo znate izkupiti, da boste pomnili! Ž njim vred, ki je kriv, utegnejo kazen odnesti tudi nedolžni. Stran, otroci, takrat, daleč stran! — Kadar pa sta oče, mati, dobre volje; kadar se je obnesla podvzeta špekulacija, posrečila bogata kupčija; kadar je jasen dan in nemara še nova, najmodernejša toaleta na obzorju, lepa zabava na vidiku . . . takrat smejo otroci vse: sto napak in sto različnih grehov, vse se jim izpregleda. Tako! Ali je tu merilo pri kaznovanju čast božja? pokorjenje in nravno poboljšanje otrok? Ne! — dobra ali slaba volja staršev je merilo, in to je krivo merilo — to ni krščanska vzgoja!

Neprav in nemodro kaznujejo tudi starši, ki kaznujejo pač to, kar boli nje, tega pa ne, kar — da tako rečem — boli Boga. Naj otrok po lahkomiselnosti, premajhni pazljivosti ali po nesreči

prevrne in ubije kozarec, vrč, dragoceno vazo — ali se vam ne dvigne oče kakor vihar? ali ne zgrabi tisti hip hudodelca njegova trda pest? . . . Pa naj otrok odpre usta in se korenito zlaže, grdo zakolne, nesramno zakvanta — ne rečem prvič, saj prvič, drugič, je prav le posvariti ga! — toda — naj to stori že bogvekaterič: ali se vam ne utegne zgoditi, da se ne bo nihče za to zmenil? Nemara se bo očetu, materi, na tihem še dobro zdelo, češ: izpregovoriti pa zna! kje se je naučil tako temeljitih! . . . Glejte, zopet kaznovanje ni zavoljo časti božje, ni zavoljo npravne pokore in poboljšanja otrokovega; kaznovanje je zaradi domače koristi oziroma škode: napačen nagib, nepravi vzrok — tudi to ni krščanska vzgoja!

Grem dalje po negativni poti. Neprav in nemodro kaznujejo tisti starši, ki kaznujejo pristransko kar je, žal, zelo pogosta, pa zelo velika napaka. V hiši so na pr. štirje otroci, dva sina in dve hčeri. En sin in ena hči ne moreta v očeh staršev nikoli ničesar pregrešiti, drugi sin in druga hči pa ne moreta nikoli ničesar prav narediti. Če prva dva kaj kaznivega naredita, ju znata oče, mati, gotovo izgovoriti — ako se njihovemu grehu celo ne smejata, ako ju zanj celo ne pohvalita! Kakor hitro pa druga dva morda tudi vse kaj manjšega zagrešita, evo vpitja, groženj, kazni! Zakaj je to? Kako je to? Ali ni greh tu, greh tam? Odkod tedaj to razločevanje? Zakaj nista kaznovana tudi ona dva kakor ta dva? Ah, Bog ne daj! Ona dva sta ljubljena očetova, materina, punčici v njihovih očeh, lepša, modrejša, bolj nadarjena nego druga dva... O starši! starši! Ali je to ravnanje na čast božjo? v moralni prid vaših otrok? v zveličanje njihovim dušam? Tako se dela z vaše strani krivica, tako se Bog žali, tako se otroci pridijo — tisti otroci, ki jih ne kaznujete po za-

služenju, in tisti, ki jih kaznujete! — Kaj pa mislite! — dovolite, da se pri tej točki malo dalje pomudim, zdi se mi posebno važna! — kaj pa torej mislite! Ali ne veste, koliko zla bo zraslo iz take vaše pristranosti pri vaših otrocih? Prvič, kazni, s katero vi kaznujete otroka, ki ga manj ljubite, otroka ne bo poboljšala, marveč ga bo s trpkostjo, z jezo in odporom napolnila; saj vidi otrok, da ne kaznujete iz pravega namena. Drugič pa bo taka pristranost rodila med brati in sestrami zavist, nevoščljivost in tako neednost, da se bodo še v poznejšem življenju med seboj sovražili. Ali nam mar ni znano, kaj pripoveduje Sv. Pismo o patriarhu Jakobu? Jakob je ljubil Jožefa bolj nego vse (druge) svoje sinove, beremo. (Gen. 37, 3.) A kaj je bila posledica? Nič drugega nego črt, zavist, maščevalnost, ki so jo gojili bratje do Jožefa. Niso mu več mogli dati lepe besede, pravi sv. knjiga. (Ib. 4.) Da, umoriti so ga hoteli. Ko je prišel za njimi na pašo in so ga bili oddaleč ugledali, preden je do njih prišel, so ga mislili umoriti, in so dejali med seboj: Glejte, sanjavec gre, pridite, ubijmo ga! (Ib. 18—19.) No, potlej so ga vseeno samo vrgli v star vodnjak brez vode in ga pustili tam dotlej, da se je ponudila prilika, prodati ga za sužnja v Egipt. — Sv. Ambrož piše o tej zgodbi in graja Jakoba ter daje nauk staršem. Sicer, pravi, je Jakob lahko Jožefa bolj ljubil nego druge sinove, ker je bil Jožef razumnejši, boljši, upogljivejši, pobožnejši nego njegovi bratje; tudi je znano, da veže starše neka večja nežnost in ljubezen z mlajšimi otroki, zlasti tistimi, s katerimi jih je Bog še bolj v starosti blagoslovil. Toda Jakob bi ne bil smel svoje večje naklonjenosti z nobenim znamenjem na zunaj pokazati, da bi bratje Jožefovi ne imeli povoda, biti Jožefu nevoščljivi in sovražni. Iz tega zgleda, pravi

sveti Ambrož, naj se uče starši, da svojega posebnega nagnjenja do onih otrok, ki so nemara lepši, razumnejši, ljubeznivejši od drugih, ki se bolj ravna jo po njihovi volji nego drugi, ki se znajo očetu, materi, bolj laskati — da torej starši svojega posebnega nagnjenja do takih otrok nikoli na zunaj ne izdajo, marveč da enake napake na vseh enako kaznujejo, če namreč za poboljšanje ni več drugega sredstva nego kazni.

Potem kaznujejo neprav in nemodro starši, ki prevečkrat ali preveč kaznujejo in ki kaznujejo vse pogreške vprek z enakimi kaznimi. Kazni je medicina, in medicine ni jemati neprestano in tjavendan, marveč res le za potrebo, lepo natančno stehtano in po boleznih umerjeno. Zlasti tisti starši, ki delajo iz kazni otrokom vsakdanji kruh, ne ravna jo iz nagiba, da se Bog časti, marveč prav gotovo iz drugih nagibov: iz slabe volje, iz razdraženosti, jeze ali pa tudi le iz navade. In gotovo je, da otrok ne poboljša jo; nasprotno! Tistega zgodovinsko slovečega konja Aleksandrovega, ki mu je bilo ime Bucephalus, so nekaj časa zelo trdo imeli in le z udarci obdelovali. Pri tem pa je postal tako divji, in neukrotljiv, da je brčal na vse strani in ga noben jezdec ni mogel več jezdit. Aleksandru Velikemu, ki je to videl, se je pa zdelo škoda lepe živali, da bi se popolnoma izpridila. Prijel je zato nekega dne konja rahlo za uzdo in ga začel dobrohotno gladiti in pogovarjati. In glej, na tak način je konj kmalu tako ukrotil, da je konj pozneje vselej pokleknil, kadar je hotel Aleksander sesti nanj . . . Še vse bolj pa je to tako pri človeku. Zato kaznovati, da, kadar je treba; toda vedeti, kdaj, kako in koliko. Grešen človek, pravi sv. Avguštin, sta dve besedi, dve reči: ker je grešen, ga kaznuj, ker je človek, se ga smiluj! . . .

Treba je prav premisliti, pre-

udariti. Zato pa tudi nikoli kaznovati v prvi jezi! V jezi človek težko preudari prav. Zato pravi Sv. Duh: — Je svarjenje, toda prazno, ki ga daje v jezi zasramovavec. (Sir. 19, 28.) Če je otrok tako grešil, da mora biti kaznovan, če te je pri tem močno ujezil, povej otroku, da ne odide kazni, kazen pa odloži dotlej, da se jeza, razburjenje popolnoma poleže. Tako odložena kazen je celo občutljivejša nego takoj izvršena. Vem slučaje, ko so otroci sami priznali, da jim nikoli ni bilo hujše nego tiste dni, ko so zažugane kazni šele čakali. Ne vem, kaj bi bili dali, da bi jih kazen že doletela in bi več ne viselo kakor Damoklejev meč nad njimi. Gotovo je tudi, da otroci takrat najbolj temeljito svoj greh preiščujejo in svoje poboljšanje sklepajo. Torej v jezi le gotovo odložiti, počakati! Toda — pravi kdo — pozneje, ko nisem več hud, mi srce ne da, da bi kaznoval otro-

ka. Glej prijatelj, to je ravno napačno. To je znamenje, da si vajen kaznovati le iz osebnih ozirrov, kadar te k temu nagiblje tvoja strast, ne pa, kadar to zahteva čast božja in premišljena korist otrokova. In vendar moraš kaznovati le iz tega visokega nagiba, to pa, kadar je potrebno, na vsak način — in če bi tudi z jokajočim otrokom moral jokati sam! —

* * *

Težke reči! pravite. In jaz ponavljam za vami: Težke reči! Zato pa je treba te reči kdaj slišati, jih preiščevati, se jih učiti. In treba je preiščevati jih pred Bogom. Treba je moliti, starši dragi, če hočete svoje otroke prav učiti, prav nadzorovati in zlasti še prav strahovati. Treba je prositi pomoči in razsvetljenja od Očeta luči, od njega, ki je obljubil, da bo uslišaval vsako našo dobro molitev. Katera molitev je

dobra, če ni ta, da bi krščansko vzgojili svoje otroke, da bi rešili njihove duše, in če treba tudi tako, da jih kaznujemo, pokorimo! Ah, ne kaznujmo, ne pokorimo jih nikoli, da ne bi tega prej vsaj s srčnim vzdihom Bogu povedali, Bogu darovali, njemu uspeh priporočili! Prosite, starši, za svoje otroke Kristusa, ki jih je tako ljubil, da je zanje umrl! Priporočajte se, ve matere, Mariji, najboljši Materi, vi očetje, priporočajte se sv. Jožefu, najskrbnejšemu krušnemu očetu Jezusovemu, priporočajte se vsi svetim angelom varihom, otročjim in svojim, priporočajte se vsem dobrim staršem, ki se že zveličani v Bogu veselijo, pa tudi vsem svetim otrokom, ki so po dobrih starših prišli v nebesa — vsemu nebeškemu dvoru se izročajte, očetje in matere, da bi mogli prav voditi, vladati, krotiti svoje otroke, tako da bo njim in vam v večno življenje. Amen.

Koledar "Ave Maria" za leto 1927 je zopet krasna knjiga, na katero so ameriški Slovenci lahko ponosni. Tudi veliko večje slovan-ske narodnosti v Ameriki nimajo pokazati kaj enakega.

"Kaj? tako veliko koledar si upate Vi izdati za Vaš tako maloštevilni narod? Saj si ga še mi ne upamo, ko nas je skoraj trikrat toliko!" je vzkliknil tujerodni duhovnik, ko smo mu pokazali naš novi koledar.

In to je res.

Imamo ga še nekoliko sto iztisov v zalogi.

Rojaki, sezite po njem, da ga ne zmanjka!

Ali si ga že naročil?

Če ga še nisi, takoj piši ponj!

Tudi v domovini se ga bi zveselili, ako bi ga jim poslali. Posebno poročilo o letošnjem evha-

rističnem shodu bi jih tam posebno zanimalo. Saj so starokraj-ski listi o tem shodu tako malo poročali.

Tu v koledarju imate shod natančno popisano.

Pošljite svojim v staro domovino enega kot vaše božično darilo. Zveselili jih boste.

Imaš tu sosede, prijatelje, tudi nje bi ž njim zveselil. Kupi ga jim sam, ako jih ne moreš pridobiti, da bi si ga sami kupili.

Hvaležni bomo vsakemu, ki bi nam poslal naslov kakega svojega soseda, ki bi ga kupil, ako bi ga dobil.

Vsi sezite po njem in s tem покаžite izdajateljem in uredniku, da znate ceniti njih žrtve in delo za Vas, za svoj narod.

Uprava.

Franciškova dolina.

(Dalje.)

Rev. Janez Pucelj:

III.

BOŽIČNO razpoloženje je bilo v mojem srcu tisto jutro, ko smo sedeli v železniškem vozu in hiteli proti postaji Grečo (Grecio). Do malega celo pot sem molčal, pa tudi tovariši so bili tih. Zdelo se mi je, kot da imamo vsi ene in iste misli. Vsi smo dobro poznali Grečo iz knjig, dobro smo vedeli za vse podrobnosti, kako je le-tam postavil sv. Frančišek v sveti noči leta 1223 jaslice in vsakdo si je ta kraj po svoje naslikal v duši. Zdaj pa smo bili vsi radovedni, kako odgovarja ta dušna slika resnici.

Ko smo zapustili postajo, se nam je naenkrat pokazalo visoko gori mestece in na desni strani še višje v hribih svetišče — Frančiškov Betlehem.

Najraje bi bil zaukal od samega veselja. Tudi pri tovariših sem opazil isto. Vsem se je jezik razvezal in pričeli smo brskati po svojih možganih ter iskati vse, karkoli smo kdaj čuli o tem svetem kraju.

Živo smo si predstavljali serafinskega očeta, kako hiti nekaj dni pred božičem tam preko po-bočja in kako zakliče vsakemu, ki ga sreča: "Letos hočem obha-

jati božič na poseben način." — In ta glas gre nato kot skrivnostni šepet po celi reatinski dolini. "Naš veliki dobrotnik, svetnik naše doline, bo obhajal letos božič na poseben način," tako govorijo ljudje in srca se jim širijo v veselem nemiru in v pričakovanju nečesa izrednega in velikega.

Frančiškov prijatelj vitez Velita je preskrbel tam visoko v svojem gozdu vse potrebno za vpriporitev jaslic, vse, kakor mu je naročil svetnik: "V svojem gozdu poišči votlino, vanjo postavi jasli, v katerih naj bo slama; pripelji tja vola in oslička in se potruži, da bo v vsem kolikor mogoče posnemal betlehemske votline. Želim vsaj enkrat videti s svojimi očmi rojstvo božjega Deteta."

Vse je bilo lepo pripravljeno, ko se je približala ona čudovita sveta noč. Cela Franciškova dolina je zatrepetala v velikem veselju. Od vseh strani so prihajale trume s svečkami in bakljami, da bi razsvetlile ono noč, ki je s svojo žarno lučjo premagala temo vseh časov. Noč je postala svetla kot dan in je napolnila vse navzoče z nepopisno sladkostjo. Zadnji je prišel sv. Frančišek in se je zelo razveselil, ko je našel vse lepo pripravljeno.

Tedaj pa je zakipela iz gozda proti jasnim zvezdicam nežna božična pesem. Pristopi mašnik in začne opravljati v votlini najsvetejšo daritev. Sv. Frančišek mu streže kot diakon in ko odpoje evangelij, se obrne do navzočih in jim prične govoriti z jasnim in močnim glasom o rojstvu ubogega betlehemskega Kralja. In ko tako govori, mu postaja beseda vedno nežnejša in srce se mu vedno bolj razvema v ljubezni do včlovečenega Boga. Naenkrat zagleda sladko zamaknjeni svetnik v jaslicah božje Dete — nepopisno lepo.

Ljudje so strmeli nad tem čudežem in tudi najzagrknjenejši se niso mogli nič več ustavljati milosti novorojenega Kralja. V vsa srca je legel sladek mir in s tem mirom v srcu so se vračale množice v svoje domove.

To so bile Frančiškove prve jaslice — to je bil pričetek upodabljanja jaslic. Frančiškova nežna ljubezen jih je iznašla, njegova pesniško nadahnjena duša jih je ustvarila in dala vsemu katoliškemu svetu.

Frančišek, hvala ti za jaslice! Koliko trdih src se je ob pogledu nanje omehčalo, koliko grešnikov je krenilo na pot pokore ob pre-mišljevanju jaslic, ob pre-mišljevanju velike skrivnosti Kristuso-

vega rojstva, ki ni nič drugega, kot skrivnost same najčistejše ljubezni.

* * *

Take so bile naše misli in taki so bili naši pogovori celo pot navkreber. Dasi je solnce močno pripekalo, vendar v našem živahnem pomenkovanju skoro nič nisimo čutili njegove vročine.

Čez poldrugo uro smo dospeli tik pod samostan, ki čepi na strmi skalnati pečini kot snežnobel golob — veličasten in lep. Pod njim je majhen vrt in velik vinograd, nad njim in okrog njega pa se širi gozd z mogočnim drevjem.

Šli smo naravnost v cerkev. Imel sem srečo, da sem mogel maševati v votlini Frančiškovih jaslic.

Po zajtrku nam je pripeljal ondotni pater gvardijan drobnega bolnega bogoslovca, ki se je le-tam zdravil, in nam ga je dal za vodnika; bil je to brat Irenej. Sam se je opravičil, češ da ima silno zadrego; bil je namreč kuhar, vratar, zakristan, vrtnar, z eno besedo: vse. — V tem samostanu živita le dva patra, on in pater Efrem, ki je pa le malo doma, ker oskrbuje zelo razsežno in naporno župnijo v gornjem in spodnjem delu mesteca Grečo.— Brat Silvester, ki je opravljal v samostanu ročna dela, je bil tistikrat hudo bolan in se že cel teden ni ganil iz postelje. Zdaj si pa mislite ubogega patra gvardijana, kako zadrego je imel, ko je prirogovila v njegov samostan naša karavana, ki je štela 20 mož.

Naš mladi vodnik nas je peljal na dvorišče pred samostan in nam je pričel razlagati. Imel je šibek glas in včasih je bolno zakašljajal, a razlagal je zelo lepo in natančno.

Pravil nam je, da je prišel sv. Frančišek prvič v Grečo že leta 1271 z namenom, da bi oznanjal evangelij ljudstvu, ki je bilo popolnoma pozabljeno in zapuščeno od Boga. Grečani niso imeli nikdar miru: enkrat so jih na-

padli volkovi, drugič roparji, tretjič jim je opustošila toča njihova polja. Sv. Frančišek je razložil prebivalcem, da prihajajo te neprestane nesreče nanje zaradi njihovih velikih grehov. Obljubil jim je, da jih bo Bog razveselil v bodoče z velikim blagoslovom, ako se poboljšajo. Poboljšali so se — in kot bi trenil so prenehale vse prej naštete nesreče.

Ljudstvu se je zato svetnik tako zelo priljubil, da ga je prosilo, naj ne odide od njih. Tako se je nastanil sv. Frančišek v Greču; toda ne v mestecu samem, ampak nad njim na visoki gori, kjer si je postavil boren šotor, da bi bil vsaj nekoliko zavarovan pred neurjem. Ta gora, ki je visoka 1205 metrov, se kaj lepo vidi s samostanskega dvorišča. Imenuje se “Monte San Francesco” (Gora sv. Frančiška). Na vrhu stoji cerkvičica, ki jo je dal sezidati papež Klement XI. leta 1712. Od tam je veličastna panorama na vse strani.

Zelo zapeljiv je bil pogled na to goro in zares se je velik del tovarišev v hiši odločil, da spleza nanjo. Takoj so odšli; samo pet nas je ostalo zvestih našemu vodniku, ki je nadaljeval čisto mirno svojo razlago, ne da bi mu bilo količkaj žal za trumo nezvestih.

“Tam gori, kjer vidite kapelico,” nam je govoril brat Irenej, “je prišel nekoč k sv. Frančišku divji zajček in mu je skočil v naročje. Svetnik ga je pogladil ter izpustil, opominjajoč ga, naj se ne pusti nikdar več ujeti. Pa kolikokrat ga je položil na tla, tolikokrat se mu je vrnil v naročje. Slednjič je zapovedal bratom, naj neso zajčka v gozd; šele nato se živalica ni več vrnila.”

Tovariši so nam izginili izpred oči. Skoro mi je bilo malo žal, da še jaz nisem šel z njimi. Pa sem se tolažil, da je pot strma in dolga celi dve uri; poleg tega je pa solnce pripekalo z vso silo.

Sedeli smo na ograji in poslušali našega neutrudljivega in vne-

tega vodnika, ki nam je pričel zelo učeno govoriti o prvih početkih ondotnega samostana.

Vitez Ivan Velita je bil velik prijatelj in častivec serafinskega svetnika. Silno rad je poslušal njegove svete pridige; zato ga je hodil pogosto obiskavat na ono visoko goro. Frančiškova beseda je imela nanj tako mogočen vpliv, da je zaničeval plemstvo svoje krvi in je gojil z vso vnemo edinole plemstvo svoje duše. Vitez Velita pa je bil star in precej obilen mož in strma pot na visoko goro mu ni nič kaj prijala. Zato je prosil svetnika, naj se naseli kje v bližini. Frančišek se je nasmešnil in je odgovoril vitezu, da se bo nastanil tako daleč proč od Greča, kot vrže majhno dete gorečo trsko. Kamor bo padla trska, tam da bo postavil borno bivališče sebi in bratom. Meščani so se veselili, misleči, da bodo imeli odslej sv. Frančiška v svoji sredi, pa so se zelo zmotili. Goreča trska, ki jo je vrglo majhno dete, se je dvignila in v velikanskem loku padla na visoke pečine, na mesto, kjer stoji zdaj samostan.

Dvignili smo se in prestopili samostansko porto. Na levi strani je vhod v votlino Frančiškovih jaslic. Votlina je spremenjena v kapelico; ima eno samo okence na ozki samostanski hodnik. Nad oltarjem je krasen, dobro ohranjen afresko neznanega umetnika XV. stoletja. Slika je razdeljena v dva dela. Prvi del predstavlja Gospodovo rojstvo v Betlehemu: Marijo z božjim Detetom, povitim v plenice, sv. Jožefa in pastirja z dolgo sivo brado; drugi del pa Frančiškove jaslice v Greču: na desni zgoraj je mašnik, obdan od bratov, ki pojo; na levi je skupina žena, pred katerimi stoji dragoceno oblečen mož, — gotovo dobri vitez Velita. — Na tleh pa kleči sv. Frančišek, oblečen v rožnato dalmatiko, blaženo se smehljajoč in zelo lep; ves zamaknjen gleda v jaslicah

ležečega novorojenega Kralja. — Človeku se zdi, da se mora božje Dete zdaj-zdaj nasmehniti in objeti zamaknjena Frančiška.

Ko bi vam mogel povedati, kako nežnost se razlije v človekovo dušo ob pogledu na to sliko! To je mir, to je sreča, ki jo občuti človek edino le v sveti božični noči.

Nato nas je peljal vodnik po strmih stopnjicah navzgor v tako zvano novo cerkev, kjer smo občudovali v glavnem oltarju starodavno sliko sv. Frančiška, katero je dala naslikati po ustnem izročilu gospa Jakobina de Settesoli, prijateljica in dobrotnica serafinskega očeta. Svetnik je oblečen v sivkasto haljo s kapuco na glavi. Desna roka je nekoliko dvignjena kot da blagoslavlja, leva pa drži robec, s katerim zakriva levo oko.

Sv. Frančišek joka! Da, joka — toda to niso solze kesanja, ampak solze najčistejše ljubezni. — O, kako majhna je naša ljubezen v primeri s Frančiškovo!

Iz nove cerkve smo stopili v staro, ki je majhna; zidana je bila ob času, ko je bil sv. Bonaventura redovni general. Razdeljena je v dva enaka dela: prednji del je za ljudstvo, zadnji je pa kor za redovnike.

Slednjič smo si ogledali še samostan — in to prav natanko; noben kotic nam ni ostal skrit.

Najstarejši del je "Spalnica sv. Frančiška," ki je zdaj kapelica. V njej je ostalo vse tako, kot je bilo prvotno, le k zadnji steni so v novejšem času postavili oltar. Na stranskih stenah se še dobro poznajo vzdolbeni križi, ki so služili kot znamenje, kje ima vsak posamezen redovnik svoje ležišče na trdih tleh.

Blizu tam smo pokukali tudi v dolgo ozko votlino, ki je bila obednica serafinskega očeta.

Brat Irenej nas je peljal nato v tako zvano "Spalnico sv. Bonaventure," ki je ozek in nizek hodnik z majhnimi celicami na obeh

straneh. V prvi celici na desni strani je stanoval veliki učenjak: serafinski doktor sv. Bonaventura.

Povedati vam moram, da sem naravnost strmela, ko sem si ogledovala to sobico. Tako je majhna, da se komaj obrneš. Svoje učene knjige je spravljala svetnik v nekake vzdolbine v zidu. Pod oknom je majhen prizidek, ki mu je služil za mizo. Okence je tako ozko, da bi ne mogel poriniti glave skozi, strop je lesen, tla iz opeke. — Kako skrajno ubožstvo je tu in vendar kako velikansko dušno bogastvo! Ta sobica sicer ni spremenjena v kapelico, — ni namreč prostora za oltar — a je v resnici svetišče, v katerem je rastla najvišja svetost, združena z najvišjo modrostjo. V tej sobici je živel, delal in molil on, ki je ponos svete cerkve in velika slava frančiškanskega reda.

Brat Irenej nam je pokazal slednjič še relikviarij, to je precej veliko omaro z raznimi predmeti, ki so v zvezi s serafinskim očetom in njegovimi svetimi sinovi. Zelo me je zanimala zlasti železna priprava, s katero je pekel sv. Frančišek hostije za ubožne duhovnike.

* * *

Tovariši, ki so šli na "Monte San Francesco," so se vrnili šele okrog ene popoludne, zato se je kosilo precej zavleklo. Potni in utrujeni so se vrnili, a bili so zelo dobre volje. Pravili so nam, da je z vrha krasen razgled, in da nam je lahko žal, ker nismo šli z njimi.

Po kosilu sva sklenila z Amerikancem patrom Johnom, da hočeva obiskati mestece Grečo in da se bova kar od tam podala na kolodvor. Stopila sva torej v kuhinjo k patru gvardijanu, ki je ravno pomival posodo, z namenom, da se posloviva.

Prijazno nama je ponudil stoličico, kamor sva sedla.

Zajemal me je ta častitljivi mož, o katerem sem čul že toliko

lepega. Pravili so mi, da je čudovito ponižen, skromen, postrežljiv, in v resnici svet mož — kot ustvarjen za predstojnika na tem svetem kraju, a pri tem izredno vesel in vedno zabaven.

Ko sem omenil njegovo pridnost, požrtvovalnost in usmiljeno srce z nami, ki smo pač nadležni gostje, se je veselo zasmeljal in odgovoril:

"Aj, nikar ne govorite o mojem usmiljenem srcu! Ni nič res. Ko bi vi vedeli, kaj sem storil pred tremi leti z dvema tatovoma, ki sta kradla samostanske kokoši, bi drugače govorili. Rekli bi mi, da imam zelo trdo srce."

"Kaj ste vendar storili z njima?" sva se radovedno začudila z Johnom oba hkrati.

Pater gvardijan je splaknil zadnjo posodo in sedel nama nasproti ter je pričel pripovedovati s čudovito živahnostjo:

"Koncem majnika je bilo, ko opazim neko jutro, da manjka spodaj na dvorišču šest kokoši. Zelo sem se vznemiril, zakaj kokoši so skoro edini zaklad našega gospodinjstva tu gori. Na vse mogoče sem mislil: morda so se izgubile, ker je ograja spodaj zelo slaba, morda jih je kaka divja žival odnesla. Na tatove si nisem upal misliti. — Drugo jutro je manjkalo zopet šest kokoši in petelin. Ostalo je še deset putk, ki so se klaverno zibale po dvorišču. — Pater Efrem mi je nasvetoval, naj čujeva prihodnjo noč v drvarnici, češ, morda ujameva tatu. Čula sva, pa nisva nikogar ujela. Le zaspana sva bila drugi dan prav pošteno. — Čula sva drugo noč. Davno je že odbilo v samostanu polnoči, pa nikogar ni hotelo biti. Že sva se začela pomenkovati, da bi bilo najbolj pametno oditi v posteljo, ko začujeva lahne korake na dvorišču. Jaz pograbil puško, ki sem jo imel pripravljeno poleg sebe, pater Efrem pa pripravi električno žepno svetilko. Stopila sva k vratom in gledala skozi špranje.

Dve temni postavi sta se pomikali oprezno proti leseni hišici, kjer so spale kokoši. Slišala sva, kako so zaškripala mala vrata. Zapustila sva drvarnico in se splazila za nizek plot, tako da sva bila oddaljena od tatov le za dva koraka in sva jih mogla natančno opazovati. — Bila sta dva mlada fanta, ki sem ju dobro poznal. Eden je držal z rokama veliko vrečo, drugi pa je metal vanjo kokoši ter štel: ena, dve, tri... do devet. — Fanta sta postajala vedno bolj vesela in sta se pričela veselo zabavati.

"Še zadnjo vjemi," je rekel oni, ki je držal vrečo.

"Saj res," je odgovoril drugi; pograbil je še zadnjo kokoš in veselo vzkliknil:

"Ta naj bo pa patrom na zdravje!"

Tisti hip sva pa midva planila izza ograje. Pater Efrem je posvetil s svetilko, jaz pa sem nameril puško proti fantoma in zaklical: "Roke kvišku!" Vsa prestrašena sta dvignila roke. — Prva stvar je bila, da sta morala zdevati kokoši drugo za drugo zopet nazaj v hišico. Nato sva ju pa odvedla v drvarnico. Pater Efrem je svetil, jaz pa sem držal puško namerjeno proti njima. — Pripomniti moram, da v puški ni bilo ne smodnika, ne kroglice, puška niti petelina ni imela. Našel sem jo med staro šaro in jo vzel s seboj le za strašilo. No, pa priznati je treba: služila mi je zelo dobro. Fanta sta se kar tresla pred njo. — Ko smo prišli v drvarnico, sem jima dejal: "Fanta, dobro vaju poznam; zelo sta se izpozabila. Naznanil vaju bom oblastim. Povem vama že v naprej, da bosta sedela najmanj pol leta." — V Italiji so namreč kazni za tatvino zelo velike. Poznal sem ženico, ki je ukradla majhnega piščanca, pa je dobila tri tedne. — Fanta sta me začela tedaj na vse mogoče načine prositi, naj se ju usmilim, naj ju kaznujem sam kakorkoli, le sodnji

naj njune tatvine ne naznanim. Obetala sta poboljšanje in ne vem kaj še vse. "Dobro," sem jima dejal, "dobil jih bo vsak 15 s šibo; 14 jih bosta dala drug drugemu, petnajstič bom pa zamahnil jaz." — Prvi je legel na klop oni, ki je metal kokoši v vrečo. Pater Efrem ga je zvezal tako krepko, da se niti geniti ni mogel. Nato je pa pričel njegov tovariš udrihati po njegovih hlačah, da je bilo joj. Petnajsti udarec sem mu pa dal jaz še prav posebno krepko s pripombo: "To naj bo pa patrom na zdravje." Prav na enak način smo naredili nato tudi s tistim, ki je držal vrečo. — Predno sva ju izpustila, sta nama morala obljubiti, da bosta prinesla drugi dan vse ukradene kokoši nazaj, kar sta tudi res storila. Opotekaje sta nato s solznimi očmi zapustila hrib. Tako tepena pač še nista bila svoj živ dan."

"Ha, ha," se je smejal pater John. "To je naravnost klasično! Lepšega in zajemljivejšega in bolj idiličnega dogodka si ni mogoče misliti."

"Toda," sem pripomnil jaz, "sv. Frančišek bi ne storil tako. Ali se spomnite, kako je pokleknil pred roparje in jim izročil vse, kar je imel?"

Pater gvardijan se je nasmehnil:

"To je ravno tisto, kar sem hotel s svojim pripovedovanjem dokazati, namreč, da moje srce ni dobro in mehko, kot vidva trdita, ampak da je precej trdo in neusmiljeno. Sicer bi pa na Frančiškov način ne mogel priti do cilja — pač zato, ker nisem sv. Frančišek. Uspeh sva imela s sv. Frančiškom oba enak: kakor so se spreobrnilo njegovi roparji, tako sta se tudi moja dva tatova temeljito poboljšala. Kadarkoli ju zdaj srečam, me vedno ljubeznivo pozdravita ter stopita k meni in malo pokramljata. Zdaj sta res vzgledna fanta; vsakdo ju pohvali, — Pa pravijo nekateri, da

leskovo mazilo ni dobro zdravilo!"

"No," je pripomnil tedaj modro pater John, "s to svojo zgodbo ste dokazali ravno nasprotno, kar ste hoteli. Vi imate zlato srce. Vsak drugi bi na vašem mestu ona dva falota naznanil sodnji, da bi si v mrzli kletki par mesecev hladila prevročo kri."

Zlepa se že nisem tako odkritosrčno nasmejal kot tisto uro v družbi tega blagega in vedno veselega redovnika. Pravili so mi, da premoli ta mož prav mnogokrat ure in ure ponoči pred tabernakljem, a zjutraj — vedno je prvi na nogah — je ves svež in vesel; rad pove kako šalo in se smehljaje loti prav vsakega, tudi najtežjega dela, ki ga je treba izvršiti v samostanu. In ker je vesel on, je vesela vsa njegova okolica in velik božji blagoslov plava nad greškim samostanom, kar seveda ni nič čudnega, ker vedno resnične so besede: "Veselega darovavca ljubi Bog." (II. Kor. 9, 7.)

* * *

S patrom Johnom sva pokleknila še enkrat v votlino Frančiškovih jaslic. Povedati vam moram, da sem se prav težko ločil od njih. O da bi jih mogel človek nesti s seboj v svoji duši, da bi v nji nikdar ne utihnilo božično petje in da bi iz nje nikdar ne padel svetonočni mir!

* * *

Dvajset minut sva rabila do mesteca Greča, ki šteje le nekaj nad 30 hiš; le-te pa se tišče tesno ena druge tako, da izgleda od daleč vsa ta skupina poslopij kot mogočna trdnjava na visoki skalni pečini. V sredini mesteca je velik trg z lepim vodnjakom; na vsaki strani trga je po ena cerkev. Župna ima veličastno pročelje. — Ljudje so zelo prijazni. Globoko se klanjaje je stopil k nama sam gospod župan — jako postaven mož — in nama razkazal vse znamenitosti. Bil je silno zgovoren; venomer je govoril o

zgodovinski važnosti tega kraja in poudarjal, da bo širše ljudstvo spoznalo Grečo šele potem, ko bo izgotovljena do njega široka, lepa pot. Govoril je s silnim naudušenjem o sv. Frančišku in ko nama je kazal kapelico, v kateri je shranjena skala, katere se je posluževal serafinski svetnik kot prižnice, so mu od ganotja stopile solze v oči. V skalo so vklesane te-le besede: "Raz te prižnice je učil Frančišek ljudstvo z veliko pobožnostjo in z gorečo besedo."

Kakih deset minut od Greča, visoko med drevjem izvira mineralni studenec. Tudi tja sva šla s

patrom Johnom na županovo prigovarjanje. Čudila sva se, ko sva našlo zgoraj krasen betonski vodnjak s tremi pipami, iz katerih je curljala kristalnočista voda. Na vrhu je velika slika sv. Frančiška, ki se pogovarja z gubijskim volkom.

Od tega izvira sva imela prekrasni razgled na mestece in na velik del reatinske doline. Na levi strani se je kopal v solčnih poljubih Frančiškov Betlehem — beli golob. Zdelo se mi je, kot da hoče razpeti svoje srebrne kripljuti in zleteti — sam Bog vedi kam.

O ti krasno svetišče, tvoje sve-

tonočne zamaknjenosti ne bom pozabil nikoli!

* * *

Ko sem sedel zvečer v svoji celi v rietskem samostanu, sem pa tako-le pomislil:

Ko bi svet razumel, kaj je božična sreča in kaj je božični mir, in ko bi se enkrat prav globoko zamislil v skrivnost Kristusovega rojstva, pa bi ne norel za nobeno nedovoljeno srečo, pa bi ne iskal miru v grehu, kjer ga ni, ampak bi se z obema rokama oklenil jaslic in božje ljubezni, ki seva iz njih.

Kako se je Kristus prikazal bratu Giovanju della Vernia.

—Rev. Janez Pucelj.

I fioretti di San Francesco XLIX.

ED drugimi modrimi in svetimi brati, sinovi sv. Frančiška, ki so, kakor pravi Sa lomon, slava svojega očeta, je bil v naših časih v provinciji Marka, častitljivi in sveti brat Giovanni iz Fermo, in ker je bival veliko časa v svetem samostanu Vernia in se je tamkaj ločil iz tega življenja, so ga imenovali le br. Giovanni della Vernia. Bil je mož izvanrednega življenja in velike svetosti.

Pa ker ima Bog posebno skrb za svoje otroke in jim deli različnim časom primerno zdaj tolažbo, zdaj bridkost, zdaj srečo, zdaj zoprnost, kakor vidi, da jih

je treba ohraniti v ponižnosti ali še bolj vneti njihovo hrepenenje po nebeških stvareh, tako je Bog v svoji dobroti po treh letih odvezel temu br. Giovanniju ta žarek in ta plamen božje ljubezni in mu odtegnil vsako dušno tolažbo. Tako je br. Giovanni ostal brez luči in brez ljubezni božje in ves nepotolažen in žalosten in poln bridkosti in ves v bojzani zaradi tega je hodil po gozdu, kličoč z besedo in jokom in vzdihljaji ljubljenega ženina svoje duše, ki se mu je skrtil in odšel od njega, brez čigar bližine njegova duša ni našla ne miru ne pokoja. Pa nikjer in nikakor ni mogel najti sladkega Jezusa in se spet srečati s presladkim dušnim veseljem ljubezni Kristusove, kakor je bil navajen. In trajala je ta bridkost skozi mnogo dni, v

katerih on ni odnehal od neprestanega joka in vzdihovanja in prošenj k Bogu, da bi mu pri svojem usmiljenju vrnil ljubljenega ženina njegove duše.

Ko se je končno Bogu zdelo, da je že dovolj poskusil njegovo potrpežljivost in razvnel njegovo hrepenenje, je nekega dne br. Giovanni hodil po onem gozdu tako potr in žalosten in je truden sedel in se je naslonil na bukev in ostal z obrazom, vsem omitim v solzah, in je zrl proti nebu. Glej, naenkrat se prikaže Jezus Kristus zraven njega na stezici, odkoder je bil prišel br. Giovanni. Rekel pa ni nič. Ko ga je br. Giovanni zagledal in ga je prav spoznal, da je Kristus, se je brž vrgel pred njim na kolena in ga je prosil z velikim jokom prepunižno in je rekel: "Pomagaj

mi, o moj Gospod, ker brez tebe, o Zveličar moj presladki, sem v temi in jokam. Brez tebe, Jagnje najkrotkejše, sem v bojazni in v trpljenju in v strahu. Brez tebe, Sin Boga najvišjega, sem zbežan in osramočen. Brez tebe sem oropan vsega dobrega in oslepljen, zakaj ti, Jezus Kristus, si prava luč duše. Brez tebe sem jaz izgubljen in pogubljen, zakaj ti si življenje duše in življenj življenje. Brez tebe sem jaz nerodoviten in suh, ker ti si studenec vsakega daru in vsake milosti. Brez tebe sem jaz ves nepotolažen, ker ti, Jezus, si naše odrešenje, ljubezen in hrepenenje, kruh, ki daje moč, in vino, ki razveseljuje srca angelov in srca vseh svetih. Razsvetli me, mojster, poln milosti in najusmiljenejši pastir, zakaj jaz sem tvoja ovčica, čeprav nevredna!”

Pa da bi hrepenenje svetih ljudi, ki ga Bog odlaša uslišati, še bolj razžarelo do večje ljubezni in zasluženja, je Kristus šel mimo in ga ni uslišal in mu ni rekel besedice in je odšel po tisti stezici. Tedaj se je br. Giovanni vzdignil in stekel za njim in se mu zopet vrgel k nogam in ga s sveto nadležnostjo zadržal in ga prosil s pobožnimi solzami in rekel: “O presladki Jezus Kristus, imej usmiljenje z menoj, ki sem v bridkosti! Usliši me po obilnosti svojega usmiljenja in po resnici svojega odrešenja in vrni mi spet veselje svojega obličja in svojega usmiljenega pogleda, saj je Tvojega usmiljenja polna vsa zemlja!”

Kristus pa gre še vedno naprej in mu nič ne odgovori in mu ne da nobene tolažbe in ravna kakor mati z otrokom, ki ga pusti, da hrepeni po materinih prsih in gre za njo jokaje, da se jih potem tem rajše oklene.

Tako gre br. Giovanni še z večjim ognjem in hrepenenjem za Kristusom, in ko pride do njega, se Kristus obrne in ga po-

gleda z veselim in milostnim pogledom in razprostre svoje presvete in preusmiljene roke in ga prav ljubo objame. In ko je tako razprostrl roke, je videl br. Giovanni kako so izšli od presvetih prs Zveličarjevih žarki svetle luči, ki so razsvetlili ves gozd in tudi njega v duši in telesu. Tedaj je br. Giovanni pokleknil k nogam Kristusovim. — In Jezus mu je ponudil, kakor Magdalena, dobrohotno nogo v poljub. In br. Giovanni jo je prijel z največjim spoštovanjem in jo je močil s tolikimi solzami, da se je v resnici zdel kakor druga Magdalena, in je rekel pobožno: “Prosim Te, moj Gospod, da ne gledaš na moje grehe, ampak po prelitju svoje najsvetejše dragocene krvi vzbudi mojo dušo v svojem najsvetejšem trpljenju in milost svoje ljubezni! Zakaj to je tvoja zapoved, da te ljubimo z vsem srcem in z vso ljubeznijo; te zapovedi pa ne more nihče izpolniti brez tvoje pomoči. Pomagaj mi torej, preljubeznjivi Sin božji, da te ljubim z vsem svojim srcem in z vsemi svojimi močmi!”

Ko je tako br. Giovanni bil med tem govorjenjem ob Kristusovih nogah, ga je Kristus uslišal in mu dal nazaj prejšnjo milost, to je ogenj ljubezni božje, in br. Giovanni se je čutil vsega potolaženega in prenovljenega. In ko je spoznal, da se je dar milosti božje spet povrnil vanj, je začel zahvaljevati Kristusa blagoslovljenega in mu pobožno poljubljati njegove noge. In ko se je potem vzdignil, da bi gledal Kristusa v obličje, je Jezus Kristus stegnil svoje presvete roke in mu jih podal v poljub. In ko jih je bil br. Giovanni poljubil, se je približal in privil k Jezusovim prsom in ga je objel in poljubil. In prav tako ga je Kristus objel in poljubil,

NAROČNIKI! SLOVENC!

Novo leto je tukaj. Naš list “Ave Maria” začinja svoje 19. leto obstanka.

Ali bi se ne dalo v novem letu razviti živahnejše agitacije za list “Ave Maria?” — da bi se še bolj razširil po naših slovenskih katoliških hišah? Še jih je veliko, ki lista “Ave Maria” ne poznajo, razen po imenu. Še je veliko polje neobdelano med nami v tem oziru.

Dragi naročnik, smemo pričakovati, da nam boš letos vsaj enega novega naročnika pridobil?

Kaj, ko bi dal svojim znancem za božično darilo enoletno naročnino na list “Ave Maria?” Dva najst darov bi jim dal s tem!

Bratje in sestre, vsi na delo! Ne spimo! List “Ave Maria” zasluzi sodelovanja vseh katoliških Slovencev po Ameriki! Vsak nekoliko stori, pa se bo veliko doseglo.

Zrno do zrna pogača,

Kamen do kamna palača!

—o—

MESEČNI PATRON.

Sv. Elcearij in njegova blažena žena Delfina.

Sveti Elcearij je bil bogat in pobožen grof na južnem Francoskem, poročen s pobožno grofinjo Delfino. Na dan poroke sta naredila obljubo svetega devišstva. Celo svoje življenje sta živela kot brat in sestra v sveti čistosti. Grof Elcearij je zelo skrbel za vse, ki so bili v njegovi službi. Morali so prejemati svete zakramente, hoditi k sv. maši; molili so zjutraj in zvečer; izpolnovali so božje in cerkvene zapovedi. Ako se je kdo pregrešil, ga je opomnil; ako opomin ni pomagal, ni ga hotel v svoji službi. Ravno tako je živela njegova žena, blažena Delfina. Skrbela je za posle, vdove, sirote in reveže. Po moževi smrti je razdelila ubogim vse svoje veliko premoženje in živela v velikem uboštvu. Za reveže je sedaj sama uboga prosila po hišah, da jim je pomagala. Stara 74 let je umrla dne 26. novembra leta 1360; njeno češčenje je dovolil papež Inocencij XII. Sv. Elcearij je pa umrl 27. septembra 1323, star 38 let. Papež Urban V. ga je prištel med svetnike. Drug poleg drugega sta pokopana v mestu Apt na Francoskem. — Može in žene, tu imate prelep zgled, kako živite v svetem zakonu in kako skrbite za svoje družine.—P. A. T.

'In mali otročiček jih bo vodil.'

Rev. John Plaznik:

ILO je že bli-
zu p o lnoči.
Tujec je šel
po cesti in
začudeno zrl
v napol od-
prto hišo, iz
katere je pri-
hajal globok,

hripav glas. Tujcu se je zdelo, da ima nekdo govor na zborovanju. Tudi sosed se je prebudil in poslušnil. Pa se je nasmehnil in zopet zaspal, zakaj njemu je bilo dobro znano, kdo govori in zakaj. Vedel je celo, odkod je prišlo navdihnjenje za tako pozne nočne govorance, zato se ni vznemirjal, samo odejo si je potegnil čez glavo, da bi mu ne brnelo po ušesih.

Govornik pozne nočne ure je bil Tone Malnar, delavec. Nekdaj je bil vzoren mož, priden delavec in skrben družinski oče. Pa se je zgodilo, da so prišli v njegov kraj neki agenti, razburkali množico delavcev in zanetili stavko. Tudi Tone je potegnil s stavkujočimi. Saj so napovedali tako lepe reči in prerokovali stokrat boljše čase, ker stavka se mora na vsak način obnesti.

In vendar je bil konec popolnoma drugačen. Stavka je propadla in ž njo so propadli stavkarji. Kje je bila krivda, kdo bi mogel reči? Pa so se zopet pojavili agitatorji in so našli vso krivdo na ondrotnem — župniku. Ta bi bil lahko pomagal, so dejali, pa ni hotel, ker je velik nasprotnik delavcev. Stavkarji so verjeli in tudi Tone Malnar je verjel. Da, še več so verjeli, namreč to, da je katoliška cerkev sploh nasprotnica delavcev in vedno drži s kapitalisti. Dobro, so dejali — in tudi Tone Malnar je tako dejal — če cerkev ne mara za nas, pa tudi mi zanjo ne bomo marali. Pa so vrgli od sebe cerkev in pokopali svojo vero. Vsaj trdili so tako in

se pogosto med seboj utrjevali v teh trdnih sklepkih.

Prihajali so razni pristni "delavski prijatelji," prinašali umazano in obrekljivo literaturo in s tiskano in govorjeno besedo potrjevali Toneta in njegove prijatelje v novem prepričanju, ki je obetalo biti po ponesrečeni stavki pač še edino zveličavno.

Tone je čital in slišal zgolj o preganjanju, krvi, sovraštvu in podobnih rečeh. Ni čudno, da se je bolj in bolj zagrizel v svojo nezadovoljnost in sovraštvo do vsega, kar je nosil svet okoli njega. Pri tem je izgubljal tudi prejšnje veselje do dela. Kamor se je ozrl, je videl samo slabe reči in tudi bodočnost mu ni nič boljšega obetala. Vse to ga je gnalo skoraj v obup.

To duševno stanje ga je tudi na zunaj zelo izpremenilo. Postal je mračen, neprijazen, surov in oduren v vsem svojem vedenju in nastopanju. In še nekaj: ker mu duša v tem žalostnem položaju ni mogla biti brez tolažbe, se je vdal — alkoholu . . .

Vinski duhovi so pogosto rojili v njem in ga zopet po svoje prenarodili. V takih trenutkih je postal pogumen in živahen. Zlasti se mu je pa takrat poživil spomin. Vse, kar je bil kedaj bral, mu je prišlo po vrsti na misel in mu sililo na jezik, z jezika pa ven v beli dan — ali črno noč.

Odtod njegovi govori, polni plamtečega navdušenja za revolucijo, socializem in boljšeizem. Ni se dosti menil za to, koliko ima poslušavcev in kje se vrši njegovo zborovanje, samo da je dal duška svojemu kot morje ogromnemu gnevu, ki se je nabiral v njegovi izmučeni duši.

Tako je prišlo do prej omenjenega Tonetovega govora o polnoči. Zborovalna dvorana je bila — kuhinja, poslušavca dva: Tone-tova žena in hčerka, še nedolžno dete. Ime ji je bilo Marjanica,

Tone je stal pred mizo, mahal okoli sebe in govoril. Za mizo je sedela žena in komaj zadrževala solze, da niso izbruhnile z vso silo na dan. Težko ji je bilo poslušati moža, vendar strahu ni imela pred njim. Poznala ga je, da še vedno ni hudoben človek, in pretepala je ni nikoli, pa naj je bil še tako zlovoljen. Poznala je njegovo navado: ko pride s svojim govorom do konca, se mirno odpravi spat in domovina je rešena.

Tako je bilo tudi ta večer. Ko je odšel Tone, sta se odpravili za njim tudi žena in Marijanica.

Deklica nocoj dolgo ni mogla zaspiti. Premišljevala je in molila k nebeški Materi. Prosilila je za veliko milost — izpreobrnjenje očeta.

V kratkem pride tista nedelja pred Božičem — dan njenega prvega svetega obhajila. Veselila se je iz vse nedolžne duše tistega lepega dne, a imela je veliko željo: da bi videla takrat poleg sebe v cerkvi tudi svojega dragega očeta. Toda kako, ko pa mož že dolgo ni videl cerkve od znotraj? . . .

Sklenila je, da poišče posebno priliko, ko bo mogla stopiti pred očeta in ga prositi za spremstvo v cerkev. Potem je sladko zaspala.

Nekaj dni pozneje sta bila Tone in Marijanica v vozu cestne železnice. Vračala sta se od tete, ki je dala Marijanici novo belo obleko za tisti njen veliki dan. Marijanica je držala v naročju tetin dar in bolj ko kedaj prej želela, da bi imela očetovo oblubo. Naslonila se mu je na rame in si napenjala možgane, kako bi ga mogla pridobiti. Nenadoma jo je obšel spanec in je zatisnila oči.

Še v sanjah se je bavila s svojo srčno željo. Ko je Tone zapazil, da je hčerkica zaspala, jo je še nežneje pritisnil k sebi in ji mehko položil roko okoli ramen. Ljubek prizor je bil to in mnogi so

potniki so imeli uprte oči na Toneta in Marijanico.

Takrat je menda angel varuh namignil Marijanici. Nenadoma se je prebudila, dvignila glavico k očetu in ga tako zaupno pogledala kot še nikoli, in je vprašala:

"Atek, ali pojdeš z menoj v cerkev na dan prvega sv. obhajila?"

Tone je pogledal okoli in videl, da so mnogi v vozu razumeli dekličino vprašanje. Tu se ni kazalo prerekati, ni kazalo se obotavljati, kar hitro je — obljubil. Deklica se je nasmejala, naslonila glavico nazaj na očetovo ramo in zopet zasnivala.

Tone je držal besedo. Šel je v

cerkev in bil navzoč pri ljubki slovesnosti. Marsikaj je mislil in tudi brez mehkobe mu ni bilo srce, a molil ni. Toda namesto nje ga je molila Marijanica in njena mati.

Ni pa mogel Tone, da ne bi poslušal pridige. Začela se je za otroke, nadaljevala in končala za starše. O lepoti sv. obhajila je govorila in o nujni potrebi dobrega zgleda, ki ga morajo starši dajati otrokom. O čemer starši govore s spoštovanjem in ljubeznijo, to bo otrok ljubil vse svoje življenje, o čemer govore z zaničevanjem, to se bo tudi nežnemu srcu pristudilo za vse žive dni . . .

Tonetu je seglo v srce. Pre-

udarjal je sam pri sebi in priznati je moral, da duhovnik ni napačno govoril. Preden je zapustil cerkev, je dozorel v njem sklep, da noče biti več pijanec. Njegov zgled naj navaja otroka k dobremu in ga odvaja od slabega.

Prvemu sklepu, ki ga je Tone začel takoj uresničevati, so se pridružili še novi.

Na sveti dan je šel zopet v cerkev. Misel o dobrem zgledu mu je neprestano rojila po glavi.

In na novega leta dan je že klečal med ženo in hčerko pri obhajilni mizi. Od tistega Božiča dalje ni imel več polnočnih govorov v svoji kuhinji, pa tudi dušni mir se je zopet povrnil.

PRAZNIKI MATERE BOŽJE V DECEMBRU.

V tem mesecu obhajamo po vsem svetu 8. decembra praznik brezmadežnega spočetja Marije Device. 10. decembra je praznik prenešenja hišice Matere božje s Trsata v Loreto, in 18. decembra pričakanja poroda bl. Device Marije.

Praznik brezmadežnega spočetja blažene Device Marije nas spominja, da je ona edina brez madeža izvirnega greha spočeta, obljubo vednega devištva je pa naredila, ko je v templju živela. Častimo Mater božjo brez izvirnega greha spočeto. Zahvaljujmo Boga za njeno največjo prednost. Posnemajmo pa Brezmadežno in se varujmo, da ne bomo storili prostovoljno tudi malega greha. Dekleta nosite belo obleko, podobo nedolžnosti in čistosti, da ne bote kakor navadno rudeče jabolko, na zunaj lepo, znotraj pa gnilo. Ako želite dopasti Brezmadežni, glejte,

da bote imele v roki belo lilijo in čisto srce, kot prave neveste Kristusove.

"Češčeno bodi sveto in brezmadežno spočetje preblažene Device Marije Matere božje!"

300 dni odpustka za vsakikrat. Leon XIII., 10. sept. 1878.—P. A. F.

MESEC DECEMBER.

V decembru častijo verni Mater božjo brez madeža spočeto. Za to mesečno pobožnost je podelil Pij X. dne 13. novembra 1917 odpustek 300 dni za vsak dan, za ves mesec pa popolni odpustek, za katerega je potrebno opraviti še sveto spoved, prejeti sv. obhajilo in moliti v cerkvi za odpustek po papeževem namenu.—P. A. F.

Pod zastavo sv. Frančiška.—Tako je naslov krasni knjižici, katero pe spisal P. Mavricij, kapucin v Škofji Loki za le-

tošnji jubilej sv. Frančiška. Namenjena je seveda pred vsem tretjerednikom in vsem, ki bi radi znali, kaj je prav za prav tretji red.

Vse hiti posebno letos pod zastavo tega velikega moža. Tudi med Slovenci treba vneti zanimanje za to krasno zastavo.

Pozivamo zlasti naše tretjerednike, da gredo krepko na delo in zbirajo nove člane za to mogočno vojsko.

Da bodo pa to mogli uspešno vršiti, se morajo najprej sami temeljito poučiti, kaj je bistvo tega reda.

Zato naj si vsak ud tretjega reda gotovo takoj poskrbi en izvod zase. Potem naj pa skuša razpečati po en iztis med vse ane svoje znance, o katerih bi mislil, da so pripravi, da se pridružijo naši armadi.

Stane s poštnino vred 50c.

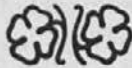
Naroča se: Ave Maria, Lemont, Ill.

GLASOVI

od naše Marije Pomagaj

P. Benigen:

V mesecu novembru, posvečenem dušam v vica, smo posebne molitve opravljali za naše pokojne dobrotnike. Na vernih duš dan je bila slovesna črna maša z Libero zanje; tudi smo to leto samo mašniki naše redovne družine v Lemontu opravili na dsto sv. maš za apostolat sv. Franciška. To bodi povedano našim blagim dobrotnikom, da jim z molitvijo, zlasti še s sv. mašami, povračujemo, kar store dobrega za naš komisarijat.

Čenjeni bravci ste gotovo radovedni, kako je z našo farmo in koliko pridelkov nam je prinesla to jesen. Naj povedo o tem "Glasovi," ki so sicer kratka, pa prava kronika naših slovenskih Brezij. Povevemo, da so bili jesenski poljski pridelki zelo pičli. Dobili smo nekaj turšice, ki bo hrana perutnini. Krompirja par vreč. Ovsu nič.

Kakor znano, imamo farmo prvo leto, in sicer od aprila, v svoji oskrbi. Nismo pa imeli ne živine, ne poljskega orodja, kaj šele raznih poljskih strojev. Zato smo morali najeti nekoga iz Lemonta, da je izoral njive in posejal. Pravega obdelovanja ni bilo moč izvrševati to leto; radi tega tudi ne moremo govoriti o poljskih pridelkih. Edino vrt za zelenjavo se je dobro obnesel. Zelenjave vsake vrste smo imeli zadosti. Tudi sena in detelje, celo otave, smo spravili toliko pod streho, da ne bo živina trpela gladu po zimi.

Tako je ob kratkem z našo farmo to leto. Toda za prihodnje leto upamo pridelati poljskih pridelkov, da bodo zadostovali za našo družino. Omišljili smo vsakovrstnega poljskega orodja in raznih strojev. To zimo bo torej bolj trda. Zato smo naredili po besedi sv. Franciška: "Kedar bi se nam ne dalo plačilo za delo, smo šli k mizi Gospodovi, proseč miloščinjo od hiše do hiše." Osebo tega nismo mogli storiti, čeravno je že sklenil naš predstojnik iti k dobrim ljudem na kolekturo po živila, kakor v starem kraju. Storili smo pa pismeno. Saj nam veleva sam naš ustanovnik sv. Francišek, da prosimo, kedar nam je treba, in ker smo obljubili uboštvo, je moramo tudi spolnovati in kot ubogi prositi. Uboštvo je podlaga našega reda, v uboštvo moramo posnemati božjega Zveličarja, ki je zaradi nas ubog postal, uboštvo je sv. Francišek sam najbolj spolnoval in isto najbolj naroča svojim duhovnim sinovom. Ko torej, dragi bravci, dobivate od nas pismene prošnje, ker osebo nam ni mogoče vas obiskovati, vedite, da dela-

mo to iz potrebe in po izrecnem naročilu našega ustanovnika sv. Franciška. In kakor so se verniki ob njegovem času in vedno odzvali prošnjam njegovih bratov in jih podpirali, tako ravnajte tudi vi z nami. Vsi se čudimo, kako je bilo možno plačati v treh mesecih \$12,000 na farmo, ker smo imeli samo \$500 tedaj, ko smo jo kupili. In vendar prišli so in plačana je. Vzdrževanje samostanske družine pri sedanjih draginji — in bilo je nas že 27 vsak dan pri mizi — brez kakih stalnih posebnih dohodkov, je druga reč, da se ji ne moremo dosti načuditi. V vsem tem pač vidimo vsi tako očitno skrb nebeškega Očeta za nas, ki nas nevredne dan na dan obsipa s tolikimi dobrotami. Izpolnjuje se še vedno beseda sv. Franciška, ki jo je govoril svojim bratom, da bo Bog posebno skrbel za nje, ako bodo živeli po svetem vodilu, ki so ga obljubili.

Še nekaj o naših slovenskih čebelah. Znano je, da je naš sedanji predstojnik, Father John Kapistran, pred dvema letoma prinesel s seboj dve matici iz domovine. Zdaj je ravno dvajset panjev te pridne naše družinice. Za nje smo v novembru postavili ličen in zadosti velik čebelnjak. Dolg je 20 čevljev, širok 16 in 9 čevljev visok. Father John, kot izvedenec v čebeloreji, bo združil naš slovenski način nege čebel z ameriškim. Tako upa doseči najboljši uspeh in povzdigniti našo čebelorejo na najvišjo stopinjo. Letošnje leto je bilo slabo tudi za čebele ne samo v Ameriki, ampak splošno po vsem svetu, kakor piše American Bee Journal. Medu — vsaj pri nas — bo letos samo za prehrano čebelam, ki ne smejo stradati, če jih hočemo ohraniti čez zimo. Bolje je jim več kot premalo živeža dati. Saj čebele niso potratne in tisti med zanje odločen, ne bo izgubljen. Ako bi ga pa imele premalo, bi revice stradale in tako bi izgubili ne le medu, ki smo ga jim dali, temveč poleg njega še — čebele. Torej pri pridnih čebelah ne gre preveč varčevati.

V novembru so bile tudi duhovne vaje za redovno družino v Lemontu. K njim so prišli tudi še drugi naši sobratje iz Chicage, kjer imamo štiri rezidence; eni so morali ostati radi župnij na svojih postojankah. Nas je bilo ravno štirinajst, namreč: sedem mašnikov, eden klerik, ki bo v decembru prejel prvi višji red, subdijakoniat, in šest bratov lajšikov. Vodil jih je Rev. Benvenut Winkler, župnik pri sv. Juriju v South Chicagi, od 15. do 20. novembra. V tednu od 22. do 27. nov-

bodo pa ostali naši sobratje opravili duhovne vaje v South Chicagi.

Čas duhovnih vaj je milosti poln in najveselejši čas redovniku. Za nas je zlasti november za to najprikladnejši čas. Delo na farmi je minulo; zato se lažje posvetimo dušnemu delu. Poleg tega je pa še ravno ta teden naših duhovnih vaj zima pritisnila z vso silo. Kako prijetno je bilo torej biti na gorkem v cerkvi in celici, medtem ko je zunaj snežilo in brila mrzla burja! V novembru gre h koncu tudi cerkveno leto, zopet drug razlog, kako primerno in prav je v teh zadnjih dveh tednih napraviti račun o minolem cerkvenem letu, obenem pa načrt za novo, ker eno bo za vsakega zadnje; zato je treba biti vedno pripravljen, kadar ga Bog pokliče na odgovor.

Duhovne vaje je naročil sam božji Zveličar apostolom in učencem. Naroča jih sv. Cerkev ne samo redovnikom in duhovnikom, ampak zelo jih priporoča tudi kristjanom kot posebno krepak pomoček, da požive svojega duha in ga zopet urede na pravi tir. Vsi, katerim je na srcu pravo krščansko življenje in doseg večnega plačila, so radi opravljali duhovne vaje in naj bodo kateregakoli stanu. Omenim samo slavnega irskega voditelja O'Connella, ki je navzlic tolikemu delu našel čas, da je vsako leto šel opraviti duhovne vaje celih štirinajst dni. Bil je ravno pri duhovnih vajah, ko so ga zelo pogrešali v parlamentu in so poslali ponj, da bi važno zadevo vodil z njimi. On jim je pa odgovoril: "Pomirite se, gospodje, medtem ko tukaj molim, branim našo stvar pred Bogom. Qsvoboditev Irske ne bo radi tega nič trpela. Klečeč pri spovedi sem močnejši kot na bojnem polju borec se z roko." Spričo takega moža, kdo bi se mogel izgovarjati, da nima časa za duhovne vaje? Vsi, ki veliko delajo za Cerkev in duše, najdejo čas za duhovne vaje.

V novejšem času se je v tem oziru precej obrnilo na bolje. Da bi mogli tudi verniki opraviti duhovne vaje, se širijo domovi zanje tako v domovini kot tu v Ameriki. Nedaleč od Chicage imajo frančiškani silno lepo preskrbljeno za moške, da lahko opravijo duhovne vaje. Kraj se imenuje Maylake, kjer je kardinal Mundelein 12. oktobra blagoslovil krasno kapelo, ki je popolnoma posneta po porcijunkulski kapeli v Asizu. Tam se vrše duhovne vaje vsak teden skozi celo leto. V kratkem času dobrega leta, ko so frančiškani pričeli voditi duhovne vaje, je pri njih opravilo nad 1200 mo-

ških duhovne vaje. Kratke so sicer, a zadosti dolge za može in mladeniče, ki so med tednom zaposleni v različnih uradih. Pričnejo se v petek zvečer ter se nadaljujejo v soboto in nedeljo, v ponedeljek zjutraj je sklep. Tako je vsak teden skozi celo leto. Pridejo pa ne samo dobri, ampak tudi slabi kristjani. Take seveda nagovore in pripravijo k temu njih skrbni in dobri prijatelji. Kako silno so pa potem hvaležni! Tudi Slovenci so se že udeležili duhovnih vaj v Mayslaku. Katerim je količkaj mogoče in so večji angleškega jezika, naj se potrudijo k tem duhovnim vajam. Vsi prenovljeni se bodo povrnili, potem ko so najpotrebnejše delo za svojo dušo lepo uredili pri duhovnih vajah. Najbolj pa priporočam te duhovne vaje v Mayslaku našim slovenskim svobodomislecem in brezvercem v Chicagi, ki toliko in tako zlobno pišejo proti Cerkvi, veri in Bogu. Pri teh kratkih duhovnih vajah bodo spoznali svoje zmotne in se prepričali, da bodo tudi oni morali stopiti pred neskončno svetega in pravičnega Sodnika ter mu dati odgovor. Zakaj, dokler človek živi in naj je še tako globoko zabredel, se ga Bog usmili vsikdar, ako pride skesan kot izgubljeni sin k Njemu.

Ob sklepu naših duhovnih vaj se je vsa redovna družina posvetila presv. Srcu Jezusovemu. Fr. Paskal, zakristan je lepo okrasil kip Srca Jezusovega v cerkvi. Pred njim je predstojnik Father John skupno z vsjo redovno družino opravil natanko po določenem obredu posvetitev presv. Srcu Jezusovemu, ki bo zdaj še bolj kot poprej, varovalo našo družino.

Naj bi se naši dragi rojaki širom Amerike odzvali klicu sv. Cerkve in posvetili svoje družine presv. Srcu Jezusovemu, ki jih bo potem sprejel v posebno varstvo in zaščito. Navodila in tiskovine se dobe pri nas v Lemontu.

Prav mična spominska slovesnost se je izvršila 20. novembra po sklepu duhovnih vaj pri nas v Lemontu. Ob 8. je opravil Very Rev. Kazimir Zakrajšek, naš komisar, slovesno sv. mašo, pri kateri sta mu asistirala Rev. John in Benigen, peli pa kleriki, v zahvalo Bogu za prejete milosti, katere mu je delil v 20 letih njegovega delovanja v Ameriki. Bila je navzoča tudi njegova še jako čvrsta mamica. Prav je, da je bila ta zahvalna pobožnost, katere pa jubilat nikakor ni hotel sprejeti zase drugače kot kakor je rekel, da da z daritvijo sv. maše dostojno zahvalo Bogu zo toliko milosti.

Kakor je govornik pri napitnici omenil: Vsi vemo, da je sedanji naš komisar, Very Rev. Kazimir, prvi izmed nas bil poslan od višjih predstojnikov v Ameriko pred dvačsetimi leti in vsi vemo, če bi njega ne bilo, bi ne bilo lista "Ave Maria," katerega je najprej ustanovil, ne bilo bi našega komisarijata, ki je bil ustanovljen 2. avgusta 1912 in ima zdaj deset postojank s svojim bogoslovnim semeniščem, ne bilo bi toliko sv. misijonov med našimi rojaki in Slovaki širom Amerike, ne bilo bi Lemonta. Vsi vidimo pri tem očitno božje delo, katerega niso mogli uničiti dosedaj toliko nasprot-

niki in katerega ne bodo mogli tudi ne v prihodnje, zato mu kličemo iz srca, naj ga Bog varuje in čuva.

Mnogo, mnogo let!

Kakor je bilo zadnjič omenjeno, smo že dobili slovenski Romarski dom. Stoji sredi košatih dreves prav tik samostana na desni strani, ob cesti proti Jolietu.

Toda ni še popolnoma plačan. Še je nekoliko golobov v obliki dolgog ostalo na domu.

Ali bi nam naši slovenski ljubitelji Marije Pomagaj ne hoteli priskočiti na pomoč s kakim primernim darom, da bi te nadležne golobe pregnali z doma?

Za vsak najmanjši dar bomo hvaležni.

Letos in v prihodnje, ako boste prišli sem na božjo pot in boste hoteli ostati čez noč, boste že lahko dobili v njem prenočišče in večerjo.

Tedaj boste znali ceniti vrednost tega doma.

Treba bo poleg samostana še primerno lopo za streho za večje število romarjev za slučaj dežja. Imamo že v mislih krasen načrt, ki bi jako oplešal celo božjo pot, obenem bi pa romarji imeli prostor, kjer bi ob dežju vedrili, ali tudi drugače imeli kam sedeti in zavžiti svoj "lunch" ali počakati popoldanjih pobožnosti. Toda nimamo denarja. Ko bi nam vsak naročnik prav vsak, poslal samo mal primeren dar, pa bi Romarski dom lepo uredili in to lopo napravili.

Prosimo!

KOLEKTA V BLAGU.

Mrs. Frančiška Plečnik je kupila višnjevlj plašč za \$50; Mr. Frank Perovšek pa je poslal zaboj jabolk.

KOLEKTA V DENARJU

(od 15. oktobra do 15. novembra).

Darovi za list Ave Maria.

Frank Menart 50c, Joseph Muhich \$1, Barbara Malnar \$1.00, Mary Planinšek \$5.00, Tony Squah 50c, Anton Kozmut 50c, Joseph Hrovath 50c, Jacob Laušin \$1.00, Mrs. Frank Augustin \$1.00, Frank Urshitz \$2.00, Frank Korknik \$2.00, Katie Kepec \$1.00, M. Gostič \$2.00, N. N. (Rice, Minn.) 75c, F. Žerovnik \$5.00, Josephine Filipčič \$1.00, Mrs. Fr. Veranth \$10.00, K. Pavlič \$1.00, N. N. (Cleveland, O.) \$1.00, Joseph Dobravec \$1.00.

Za kolegij sv. Frančiška.

John Rudman \$1.00, Stephen Vilem \$1, Frank Perko \$5.00, M. Zmaic \$1.00, Stefan Franc 50c, Mary Svetz \$1.00, Anton Hochevar \$4.00, J. Travnikar 50c, Josip Hajžgan 50c, Tomaž Grajmarič 25c, Josip Cvelbar 25c, J. Trakovic 50c, John Petrovič \$2.00, Katarina Colnar \$1.00, Ana Jakaš \$1.00, M. Ivančič \$3.00, Rev. L. Gladek \$1.00, Albert Wrabel \$1.00, A. Spegar \$1.00, B. Kramarič \$1.00, Joseph Lesjak \$2.00, Mary Planinšek \$1.00, J. Zorc \$2.00, A. Kocman \$1.00, Frank Trelap \$1.00, Johana Kanuscak \$1.00, Frank Kurnik \$1.50, A. Basca \$2.00, John Balint \$1.00, Mary Stukel \$1.00, Mary Koren \$1.00, Frank Gaber \$1.00, Mrs. A. Lopardt \$2.00, Mike Habjan 75c, Miss P.

Esser \$1.00, Frank Zbočnik \$2.00, Mike Hopnack \$5.00, Andrew Glavač \$10.00, M. Bildhauer \$1.00, Frančiška Vrabič \$2, Mary Hrovat \$1.00, Eva Uhar \$2.00, Marija Ivanec \$1.00, Rudolph Kopač \$1.00, Mary Puhek \$1.00, Mary Thomas \$2.00, Mrs. F. Drashler \$1.00, Frank Omers \$1.00, M. Janežič \$1.00, Mary Sivic \$1.00, Anton Kranjc \$1.00, J. Skulj 50c, F. Pecklaj 10c, Jos. Zalar \$2.00, M. Vajda \$1.00, Katie Bajuk \$1.00, Frank Loušin \$1.00.

Člani Apostolata so poslali.

Rose Krasovich 50c, Martin Novak \$1, Mary Culjan \$10.00, Terezija Levstik \$10.00, Alojzija Levstik \$10.00, Terezija Cvelbar \$1.00, Steve Jenko 50c, J. Stanfel \$1.50, Frances Pečnik \$10.00, Marko Sterbentz \$10.00, Jera, Anton, Josie Ferlin (poslala Mary Novak) \$30.00, Peter Mihalik \$10.00, Mary Trunkle 50c, Mary Stukel \$1.00, Margaret Tanko \$5.00, Lizzie in Andrej Maly \$1.00, Anna Novak \$10.00, Clara Blaess \$10.00, John Drashler \$1.00, A. Banks 50c, Joseph Fink 50c, Antonija Trbec 50c.

Za cerkev Marije Pomagaj.

Mary Hoge \$5.00, George Flajnik \$1, Anton Šinkovec \$1.00, John Oman \$2.00, J. Gosar \$5.00, M. Samida \$1.00, John Herman \$1.00.

Za lučke pri Mariji Pomagaj.

Anna Brinovec \$2.00, John Rudman \$1, Mrs. A. Rant 50c, Mrs. Slapničar 10c, Mrs. Dovjak 30c, Mary Uljan 50c, Mary Modic \$1.00, John Perko 10c, Helena Moran \$1.00, Marko Bluth 60c, Frances Levstik 50c, Fannie Seiver \$1.00, Antonija Mažina \$1.00, Louis Meshnig 30c, Mrs. M. Habjan 50c, A. Hudack \$1.00, G. Flajnik \$1.00, Mrs. F. Ambro 10c, Mrs. Math Jerman 18c, John Yapel \$1.00, Anna Novak \$2.00, Mary Beuday \$1.00, Frances Knific 10c, M. Gornik 50c, G. Kozar 50c, Mary Spehar \$1.00, John Mihelič \$1, M. in J. Hochevar \$1.00, K. Avsec 50c, Mary Planinšek 50c, Frances Kovach 50c, F. Kapistan 30c, U. Katich \$1.00, Mary Trunkle \$1.00, Annie Jacksie 25c, Jakob Lausin \$1.00, Mary Blažič \$1.00, Kat. Hebein \$1.00, Mrs. Anton Bogolin \$1.00, Fr. Zbačnik \$1.00, Mrs. M. Stukel 50c, Mrs. Orliček 50c, Mary Macek 50c, M. Hrovat \$1.00, N. N. (Cleveland, O.) \$4.00, Anna Lumbart 50c, Eva Gajdos \$1, F. Visočnik 50c, Mrs. J. Shuley \$1.00, Neža Blaželeč 50c, Mary Hrko 25c, J. Herman 80c, Anna Dolenc \$1.00, Antonia Kness \$1.00, Frank Gazvoda \$1.00, J. Rauschell \$1.00, A. Gerchman \$1.00, Mrs. Aberhaber \$1.00, Theresa Fisher 10c, J. Vintar \$1.00, Frances Kromar \$1.00, Mrs. G. Matelich \$1.00, A. Banks 50c, A. Okorn \$1.00, Mary Sedej \$1.00, Aknes Jaksha \$1.00, Mary Senkar 50c, Ant. Ivec 50c, Ignac Korelec \$2.00.

Za samostan.

Louis Paunička \$5.00, Anna Jacksha 25c, N. N. (Cleveland, O.) \$1.00.

Poročilo o sv. mašah je moralo radi pomanjkanje prostora izostati. — Pride pa v prihodnji številki. Prosimo potrpljenja.

Ali imate pri Vas naročen AMERIKANSKI SLOVENEK?

"AMERIKANSKI SLOVENEK" je katoliški dnevnik, ki izhaja dnevno petkrat na teden. Prinaša najnovejše svetovne in politične vesti, podučne članke in najzanimivejše povesti. List, ki je pisan za vse sloje. Stane za celo leto \$5.00, za pol leta \$2.50. Za Chicago, Kanado in Evropo \$6.00, za pol leta \$3.00.

Ako ga Vaš prijatelj ali sosed še nima, nagovorite ga, da se naroči na ta prekoristni katoliški dnevnik. Naročnino je poslati na:

Amerikanski Slovenec

1849 WEST 22nd STREET,

CHICAGO, ILLINOIS.

MOLITVENIKI, KI JIH VAM NUDI KNJIGARNA "AMER. SLOVENCA."

Angelj varih. Platno, rdeča obr... .65	Krščansko devištvo. Nauki, vzgledi in molitve za dekleta. Usnje, zlata obreza 1.50	Pasijonski molitvenik. Premišljevanja o trpljenju in smrti našega Odrešenika. Platno, rdeča obreza75
Angelček. Molitvenik za stare in mlade. Lična, mala oblika. Vatirane usnjate platnice, zl. obr. .75	Marija, moja ljubezen. Šmarnice z molitvenikom. Platno, rdeča obreza75	Pri Jezusu. Molitvenik za obiskovanje Jezusa v sv. Evharistiji. Platno, zlata obreza75
Bele koščene platn., zl. obr.... .90	Marija, Kraljica src. Zelo poučna knjižica za Marijine častilce. Platno, rdeča obreza65	Vatirano usnje, zlata obreza.... 1.00
Bog med nami. Premišljevanja o presv. Zakramentu z molitvenikom. Platno, z rdečo obrezo.... 1.00	Marija, Varhinja nedolžnosti. Molitvenik za mladino. Vat. platnice z zlato obrezo..... 1.00	Priprava za smrt. Poleg molitvenika premišljevanja po sv. Alfonzu Marija Liguorski. Platno, zlata obreza 1.25
Družbenik Marijin. Molitvenik za Marijine družbe. Platno, z zlato obrezo 1.00	Usnjate platnice, zlata obreza.... 1.50	Rajski glasovi. Molitvenik male, lične oblike. Vatirano usnje, zlata obreza 1.25
Duhovni boj. Praktična premišljevanja. Platno, z zlato obrezo 1.00	Marija vrtarica. Šmarnice..... .95	Skrbi za dušo. Usnje, zlata obreza 1.50
Filoteja. Premišljevanja o pravem krščanskem življenju z molitvenikom. Platno, rdeča obreza.... 1.00	Molitvenik za ameriške Slovence. Vatirane platnice, zlata obreza. 1.50	Sv. Rožni venec. Poleg molitvenika premišljevanja o sv. Rožnem vencu. Platno, rdeča obr. 1.00
Getzemani in Golgota. Premišljevanje trpljenja in smrti našega Gospoda Jezusa Kristusa. Zlasti pripravna za postni čas. Platno, rdeča obreza 1.00	Bele, koščene platnice, s sliko, zlata obreza 1.50	Sveta Marjeta Marija Alakok. Molitvenik in pouk o češčenju Presv. Srca Jezusovega. Platno, rdeča obreza 1.00
Hoja za Kristusom. Usnje, zlata obreza 1.00	Usnjate platnice, zlata obreza.. 1.25	Sveta ura. Vat. usnje, zlata obr., z velikim tiskom 1.65
Iz duhovne zakladnice Tomaža Kempčana. Kratka premišljevanja. Platno, rdeča obreza..... .45	Platnene platnice, zlata obreza 1.00	Šmarnice Arskega župnika. Razlaga lavretanskih litanij. Platno, rdeča obreza 1.00
Kratko navodilo za pravo pobožnost do Matere božje. Platno, rdeča obreza75	Na Sveto Goro. Poučna premišljevanja z molitvenikom. Platno, rdeča obreza75	Zgodi se Tvoja volja. Bele in črne koščene platnice, zlata obr. 1.50
Kam greš? Bele, koščene platnice, zlata obreza 1.00	Nebesa naš dom. Mala, zelo okusna oblika. Usnje, zlata obreza.. 1.25	Vat. platnice, zlata obreza..... 1.50
Vatir. usnjate platnice, zl. obr. 1.25	Nebeška hrana. Poleg molitvenika, premišljevanja za posamezne dni v mesecu. Usnje, zlata obreza, 2 knjigi 2.00	Platnene platnice, rdeča obreza .60
	Oče naš. Koščene, bele ali rujave platnice, zlata obreza75	
	Platno, rdeča obreza25	

ZA DRUGE KNJIGE GLEJTE CENIK V "AMER. SLOVENCU", ALI PA PIŠITE PO CENIK.

Naročilu je pridjati potrební znesek v Money Orderu, Draft čeku ali znamkah. Vsa naročila naslovite na:

Amerikanski Slovenec

1849 WEST 22nd STREET,

CHICAGO, ILLINOIS.

BOŽIČ V JUGOSLAVIJI

bo veselo proslavljen pri mnogih družinah, le tedaj, če se bodo spomnili na nje rojaki v Ameriki.

Pomagati potrebnim, je ena izmed najlepših čednosti; pa tudi to si zapomnite, da če pošljete denar pred prazniki je veliko bolj vpoštevan, kakor po praznikih; zato ne odlašajte s pošiljativjo.

Dostavljanju denarnih pošiljatev dajemo posebno pozornost in skrb, ter zasiguramo vsakogar, da se gotovo izplača popolna vsota naslovniku, in to v najkrajšem času.

Z ozirom na naš veliki promet, in ker imamo zveze z največjimi bankami v Jugoslaviji, vam lahko nudimo najnižje cene.

Tisti pa, ki bi radi prebili božične praznike v Jugoslaviji, priporočamo, da se obrnejo za tozadevne informacije za potovanje na naš potovalni oddelek.

**Največja
slovanska banka
v Ameriki.**

**Kaspar American
State Bank**

1900 Blue Island Ave., Chicago, Ill.

SIGURNA BANKA ZA VLAGANJE VAŠIH PRIHRANKOV

POZOR! POZOR!

Nabavite si knjigo:

**"Štiri leta v ruskem
ujetništvu."**

V dodatku pregled zgodovine
ruskega naroda.

SPISAL JOSIP GRDINA,
bivši vojni ujetnik na Ruskem.

CENA \$2.00.

Dobiva se:

Knjigarna J. Grdina

6121 St. Clair Ave.

Cleveland, O.

KAKŠEN NAJ BO VAŠ DOM!!!

Steljno opravilo. Poleti vas bodo prišli obiskati vaši prijatelji kako vam bo ugajalo, ako boste imeli lepo moderno pohištvo! Mnogi ki so pri nas kupili pohištvo, ga danes po desetih letih ne dajo za isto ceno. Vidite, kako pametno je bilo kupiti dobro pohištvo: Ves ta čas so imeli pohištvo za hišno opravilo, kar jim je bilo v veselje, in je še več uredno danes. Predno greste kam drugam, oglasite sa pri nas! Mi dajemo na lahka odplačila in sile ne delamo nikomur v tirjavi, vsi naši očiemalci to vedo. POSEBNO SO VABLJENI ŽENINI IN NEVESTE.

nila. Ko boste slišali te novovrstne muzikalije, se boste čudili, da se more kaj sličnega doseči, kakor so te plošče in gramofoni.

Za obilo naročil in udeležbe se priporočamo: **A. GRDINA in SINOV**

6019 St. Clair Ave. Podružnica 15301-7 Waterloo Rd. Stanovanje 1035 E. 62nd St., Cleveland, O.

MARTIN LAURICH

Prvi in najstarejši Slovenski trgovec s hišami in zemljišči v Chicagi, rojakom jamčim, da boste vedno pošteno postreženi. —

MARTIN LAURICH

Real Estate Office — Phone Canal 5777
1900 West 22nd Place, Chicago, Illinois.

JOHN J. POWALISZ, JR.

STATE LICENSED PLUMBER

Main and Lemont Streets, Lemont, Illinois
Phone 38 - R.

JOSEPH PERKO

2101 West 22nd Street, Chicago, Illinois
SLOVENSKA TRGOVINA S ČEVLJI. — NAJBOLJŠE BLAGO
IN ZMERNE CENE.

FRANK BANICH

1902-1904 West 22nd Street, Chicago, Illinois.
NAJVEČJA SLOVENSKA TRGOVINA Z OBLEKO.
Rojakom se priporoča za naklonjenost. — Blago razpošilja na vse kraje Z.
D. in tudi v stari kraj. —

MATH KREMESEC

SLOVENSKI MESAR

1912 West 22nd Street, Chicago, Illinois
Phone Canal 6319
Zaloga svežega in prekajenega mesa.

Poklon od

FIRST NATIONAL BANK

Lemont, Illinois.

JOHN KOSMACH

EDINA SLOVENSKA TRGOVINA S ŽELEZNINO.

Vedno velika zaloga različnih barv in stekla.

JOHN KOSMACH

1804 West 22nd Street Chicago, Illinois.

Sprejema vsa stavbinska dela. Popravlja hiše. Poklada stenski papir. —
Rojaki podpirajte svojega rojaka.

Vi ne morete biti zdravi

brez notranjega reda in čistosti.

**Triner's Bitter
Wine**

vam očičuje črevesje, je ohrani čiste in v redu. Je najboljše zdravilo proti slabemu teku, zaprtju, glavobolu, nervoznosti in vsem drugim notranjim nerednostim.

Dobite ga pri vseh drugistih.

JOSEPH TRINER CO.

1333-45 S. Ashland Ave.
Chicago, Ill.

FIDELITY ELECTRIC SHOP

FRANK SHONTA, lastnik
2049 W. 22nd St., Chicago, Ill.
Velika zaloga vseh električnih potrebščin.
Phone Canal 5190

J. N. PAZDERTZ

SLOVENSKA GROCIERIJA IN MESNICA.

Najboljše blago in zmerne cene.
Cor. Center and Hutchison Streets,
JOLIET, ILLINOIS

MICHAEL TRINKO

PLASTERING CONTRACTOR.

Slovincem se priporoča.
2114 W. 23rd Pl., Chicago, Ill.

JOHN F. GLOMB

— FOTOGRAF in SLIKAR —
2006 W. 22nd St., Chicago, Ill.

